Съдържание

Първото издание на Новия Завет за мотоциклетисти в България 2

Молитва..... 4

Историята на Карло Гуци 5

Нов баща..... 13

Два пъти вдовица 18

Майк Фитън Национален председател на ХМА 25

Реших, че всичко трябва да приключи 29

Най-силният приятел..... 34

От смърт към живот... 38

Молитва..... 43

Оли бивш хулиган, пънкар, скинар и неонацист... 44

Бен Прийст 54

Корнелиус Новак 60

Молитва..... 64

Молитва..... 65

От президент на клуб по мотоциклетизъм до майка на пет деца 66

Молитва..... 73

Свидетелството на Юха..... 74

Простен 79

Не исках да живея 86

Моля се на Бога всеки ден 90

Пътят към Спасението..... 92

Свен Куук Кристиансен президент служение „Ученици на мотоциклети“ 96

Съдържание

Молитва **103**

Ако Бог съществува, тогава е необходимо Той да се покаже **104**

Да живееш на границата на риска **108**

Молитва **115**

Църква за мотоциклетисти Европа **116**

Мотоциклетистки организации по света **118**

Библия за народите **128**

Новият Завет за мотоциклетисти, първо издание,
ISBN: 978-3-945779-01-9
Artikel Nr. 1792 01 000

Новият Завет за мотоциклетисти е специално издание,
част от поредицата „Библия за народите".
Всички материали по цветните страници принадлежат на
„Библия за народите" и са подготвени със съдействието на
християнските клубове по мотоциклетизъм в Европа.
Copyright © Bible for the Nations e.V.
Всички права запазени.

Новият Завет на нашия Господ Иисус Христос
Нов превод от оригиналните езици ©Българско библейско
дружество 2002, 2005, 2010, 2013, 2014, 2015
Предпечат © Българско библейско дружество, 2015
Всички права запазени.

Отпечатано от: Druckerei C.H.Beck , Германия.

БЛАГОДАРИМ ТИ!
Иисус, за това, че ни събра, за да направим този Нов Завет
за мотоциклетисти .
На Радослав Апостолов за превода и корекцията.
На Даниел Карлсън за страхотния дизайн.

Bible for the Nations e.V.
Aulkestraße 28, D-48734 Reken, Germany
www bible-for-the-nations com,
info@bible-for-the-nations com
Тел: +49 2864-882907, Факс: +49 2864-882909

Първото издание на Новия Завет за мотоциклетисти в България

Изключително сме развълнувани от излизането на българския Нов Завет за мотоциклетисти!

Общият тираж на европейския Нов Завет за мотоциклетисти възлиза на повече от 700 000 екземпляра, преведени на петнадесет езика.

Единствено благодарение на сътрудничеството между различните християнски рокерски клубове и организации на мотоциклетисти в Европа успяхме да реализираме проекта за Нов Завет за мотоциклетисти. По време на съвместната ни работа с тях разбрахме, че приятелството има основна роля в живота на мотоциклетистите и че сближаването между тях е голямо.

Както всеки мотоциклетист знае, без гориво нищо не става, дори да имаш най-невероятния мотор с изключителна мощност. Представете си какво би било, ако някой вместо да запали мотора и да потегли, трябва да го бута километри наред... Без гориво – това би било тежко съществуване за мотоциклетиста! По същия начин нашият живот би бил повече от изтощителен без силата, която ни дава Бог. Много често просто се „пускаме по течението" на живота. За няколко километра това би проработило,

но после? Също така бихме могли да се опитаме да усъвършенстваме нашия живот, за да се доближим до кредото: „Аз мога да се справя, всичко е под контрол!“

Но, честно казано… дали това наистина е възможно? Не се ли нуждаем от Божието гориво? Не се ли нуждаем от думите Му, от Библията и от близостта Му? Ние вярваме, че не можем да направим нищо без сила от Бога. Ето защо и Новият Завет за мотоциклетисти ще те поведе към живота.

С тази книга можеш да получиш нови сили за живот. Това е неотменимото Божие слово в съчетание с житейския опит и свидетелства на мотоциклетисти, които познават Бога днес. Нашето желание е хората от различните църкви и клубове на мотоциклетиста да намерят обща основа чрез Новия Завет за мотоциклетисти. Той е извор на сила и вдъхновение, както и практическо ръководство за това как да живеем.

Библия за народите
Роул и Биргит Окесон

Европейска църква за
мотоциклетисти
Ханс Петер Геринг

Молитва

Освободи ме от наркотична зависимост

Иисусе, затънал съм в наркотична зависимост.
Като затвор е.
Чувствам се толкова самотен и безсилен.
Зная, че Ти си победил наркотичните демони,
които искат да разрушат живота ми.
Иисусе, възлагам целия си живот на Твоята воля
и оставям всичко греховно зад себе си.
Искам да бъда свободен от тази зависимост.
Иисусе, прости всичките ми грехове
и ми дай чисто сърце и обновен ум.
Дай ми душевна светлина и ново желание за живот.
Благодаря Ти, Иисусе,
че сега Ти си мой Господ и Спасител.
Искам да ме водиш и да ме пазиш далеч от злите сили,
които ме дърпат надолу и ме водят към разруха.
Благодаря Ти, че кръвта Ти ме закриля.
Благодаря Ти, че даде живота Си за мен на кръста.
Зная, че си простил всичките ми грехове.
Благодаря Ти, Иисусе!

Историята на **Карло Гуци**

(Базирано на биографията на Гуци от 1996 г.)

АЗ БЯХ „ИТАЛИАНЧЕТО“

Роден съм през 1956 г. в северната част на италианските Доломити, южно от Кортина Дампецо. В началото на 60-те години (на XX в. – б.р.) родителите ми решиха да се преместим в „обещаната земя“ на Германия и да отворим магазин за сладолед в Ламперт/Есен. Не гово-

рехме немски и знаехме много малко за Германия. Детството ми премина много трудно заради „непознатата Германия". Там аз бях „италианчето", а в Италия бях „шваб". Прекарвах всяка зима в Италия, което беше приятно за мен, а през летните месеци бях в Германия, за да помагам в магазина за сладолед. Не се представях много добре в училище, защото родителите ми имаха много малко време за мен и често ми се налагаше да се справям сам.

Вкъщи баща ми ме биеше. Мога да си спомня как коланът му шибаше лицето и други части на тялото ми и често не ходех на училище, защото бях целият в синини от побой. Когато можех, търсех спасение в църквата „Свети Андрей", където помагах на свещеника при олтара, или пък се криех в храстите до късно нощем. Вкъщи майка ми отчаяно блъскаше по заключената врата и крещеше, докато баща ми си изливаше гнева върху мен, но това не го спираше. Тя също получаваше удари от него, често в мое присъствие, което беше ужасяващо за мен. Като дете на имигранти, бях тероризиран от останалите деца и трябваше да се спасявам с бягство. Често ме гонеха по улиците на града, просто за забавление.

ПОСЛЕДОВАТЕЛ НА МАО

Като тийнейджър станах последовател на Мао Дзе Дун. Винаги носех своята червена Мао-Библия с мен и бях готов да изрецитирам някой комунистически лозунг. Веднъж, срещайки група християни на улицата, ми се прииска да обсъдя някои неща с тях. Те ме поканиха в своята стая за чай. Там чух проповедта на месеца, която много ме впечатли. Започнах да търся Бога, да чета Библията и да осъзнавам, че се променям вътрешно. Разбирах, че Иисус наистина е жив. Когато предадох живота си на Иисус в лична молитва, беше момент на избавление. След това исках да зная повече за Бога и отидох да се срещна с „Хората на Иисус" в Берлин. Това беше група от вярващи хипита и откачалки, които се събираха всяка сутрин за молитва.

СПЕСТЯВАХ ЗА МОТОЦИКЛЕТ „ГУЦИ"

На 17-годишна възраст открих хобито си – карането на мотоциклет, и започнах да спестявам за италианския мотоциклет „Гуци", какъвто и успях да си купя. Прекарах часове и дни, правейки обиколки и работейки по машината. През този период губех все повече и повече контакт с християнството и с църквата.

Запознах се с няколко мотоциклетисти и въпреки че изглеждаха доста диво на външен вид, вътрешно бяха нормални.

Те бяха рокери, но от „добрите" и искаха просто да купонясват. Но останалите групи не искаха това да се случва.

Затова ни нападаха и се налагаше да се защитаваме. През 70-те години (на XX век – б.р.) това все още ставаше с удари и юмруци, но скоро групите започнаха да се въоръжават. Аз си купих 0.45 калибър Colt, който носех винаги зареден в кобура. Никога не се знаеше откъде може да дойде опасността.

КАЗАХ „ДОВИЖДАНЕ“ НА БОГА

Партита бяха винаги диви; вземахме дрога, напивахме се и бяхме изритвани от всички хотели. На едно от тези партита грабнах оръжието си за пръв път и стрелях, защото друг мото-клуб искаше да щурмува нашето мотоциклетистко парти. Извадих пистолета и го опрях в главата на президента на мото-клуба и исках да дръпна спусъка. Изведнъж осъзнах колко далеч бях от Бога. Но Той не се беше отказал от мен, въпреки че не го знаех по това време.

РАЗХОДИ ПО „ОПИТ ЗА НЕПРЕДУМИШЛЕНО УБИЙСТВО“

Мото-клубът се раздели и реших да започна с Франкендал, част от „Призрачните ездачи“ (днес „Престъпници на мотоциклети“). Влязох във връзка с клоновете на мото-клубовете в Бавария и Баден-Вюртемберг и така станах част от голямо и особено престижно „семейство“, което имаше добра репутация. Но все пак негови членове бяха убити в гангстерски войни или станаха жертви на алкохола или инциденти по пътя. Веднъж, в една студена есенна нощ, докато бях на мотоциклета, по време

на движение, грабнах оръжието си и стрелях по член на банда, която беше враг на моята банда. Резултатът беше, че получих обвинителен акт за „опит за убийство". Докъде бях стигнал! Но Бог ме спаси. Имайки невероятна благодат в съда, аз се разминах с обвинение за нанасяне на „сериозни наранявания с мотоциклетно превозно средство".

БЯХ ПРАЗЕН ОТВЪТРЕ

Аз игнорирах молитвата и Библията и се впусках все по-дълбоко в престъпленията. След дълго време на подобна безпътица, попитах Бога как съм могъл да живея така, защото бях станал напълно празен вътрешно и нищо смислено не ми беше останало. Бях основател и президент на мото-клуб, но зад партита, сделките с оръжия и още много други неща просто си вършех работата в американската армия, което никак не ме удовлетворяваше. По това време 19-годишно момиче загина на едно от нашите ралита, когато друг, враждебно настроен мотоциклетистки клуб стреля по нас. Беше погребана в сватбената си рокля, с която се беше омъжила няколко месеца

преди това. Беше ужасна трагедия и съпругът ѝ, когото тя беше оставила вдовец, беше член на нашия мото-клуб и беше с разбито сърце.

ПОМОЛИХ БОГА ДА МИ ДАДЕ ШАНС

В един тих момент проговорих на Бога и отворих малката си Библия отново, за пръв път от дълго време насам. Беше казано: „Никой не може да слугува на двама господари“ (Евангелие от Матей, гл. 6). Запитах се: „На кого служа и какво всъщност се случи с отдадения християнин Карло Рива?“ Това ли беше животът, който исках? А Бог? Как да продължа сега? Избрах да живея с Бога и исках да бъда воден от Него и да бъда изпълнен с Неговия Дух отново. Исках истински живот и реших, че ще напусна мото-клуба. На практика това беше невъзможно, защото клубовете се отнасят много сериозно към членовете, които знаят всичко за финансите и организацията. Помолих се на Бога да ми даде шанс. След това влязох в залата на мото-клуба, свалих якето си с клубната значка и го оставих на масата. Пожелах им всичко най-добро и просто си тръгнах.

ЗАПОЧНАХ ПО НОВ ПЪТ С ИИСУС

В следващите седмици се върнах отново в моята стара баптистка църква и там бях топло посрещнат. Това ми даде смелост да започна нов живот с Иисус и този път да остана с Него. Бог ме беше променил. Осъзнах това в сърцето си:

до онзи момент бях изпълнен с омраза – сега бях способен да обичам всички. Сам Бог взе гнева и негодуванието ми и на тяхно място ми даде любов, търпение и доброта. Осъзнах колко добър е бил Той към мен.

През 2002 г. Бог отвори вратата за нещо ново. Бях назначен в консултативния съвет на чужденците в нашия град и в продължение на много години заедно с останалите от екипа можех да помагам на имигрантите в града. Тази работа ми даде нови перспективи. По-късно бях избран за член на Борда по миграция и интеграция в провинция Рейнланд-Пфалц и за член на гражданския съвет във Вормс. Днес съм част от Свободната евангелска църква във Вормс. Може да се каже, че Бог наистина ми даде още един шанс.

Той може да направи същото и за теб, в твоя живот.

Карло

Моник Стрьобел

Нов баща

Само осемнадесет месеца след раждането ми баща ми починал. Той имал сърдечни проблеми, като впоследствие му било назначено и грешно лечение. Починал на 32 години.

Майка ми трябвало да се справя с живота вече сама. По-големият ми брат и аз стояхме при баба, докато майка ми работеше във фабриката. Тя никога не говореше за баща ми, а четири години по-късно се омъжи за вдовец, който имаше четири сина. Тя ми каза да наричам този нов човек „татко". Това и направих, защото от дълго време копнеех за баща. Когато излизахме на разходка и аз срещах непознати мъже, им казвах „татко". Понякога си мислим, че децата нищо не забелязват, понеже са малки. Но не беше такъв случаят с мен. Аз наистина страдах за баща си и той ми липсваше, въпреки че съм била само на година и малко, когато той е починал.

Моят нов баща беше приятен човек. Той вече имаше четири момчета, така че аз бях единствената му дъщеря. Синовете му работеха като чираци. Само най-малкият оставаше вкъщи с нас. Аз бързо свикнах със ситуацията и се чувствах комфортно с толкова хора около мен. Но за моя брат не беше така лесно. Той беше прекарал толкова време с нашия истински баща, правейки толкова много неща с него.

„НЕ МОЖЕШ ДА ПРАВИШ ТОВА"

Когато бях на четири години, ми откриха диабет. Мисля, че болестта се появи като шокова реакция поради смъртта на баща ми. Начинът, по който майка ми се опитваше да се справи с това, беше да ме пази от всичко. Не ми беше позволено да си играя с другите деца или пък да карам

колело. Тя винаги ми казваше: „Не можеш да правиш това." Така пораснах. Чувах тези твърдения за живота си толкова често, че напълно им повярвах.

Често ми се налагаше да прекарвам доста време в болницата. Чувствах се изоставена. По това време стаите в болницата бяха ужасни и в тях имаше по двайсет легла. Плачех и се чувствах много самотна. Акцент в моето детство внесе баба ми, когато ме заведе на църква. Дори и като малко момиченце аз обичах Бога. Когато поотраснах, вече можех да ходя на църква сама. Често ми се искаше да кажа: „Господи, обичам Те, но защо съм така болна?". Не знаех защо, но бях сигурна, че ще умра рано. Бях убеждавана в това.

ПЪРВАТА МИ БИБЛИЯ ЗАВЪРШИ В КИЛЕРА

Младостта ми беше изпълнена със страхове и убеждения, че не мога да направя нищо – докато не срещнах Хуберт. Той просто каза: „Спри!". Буквално ме извади от състоянието ми. Той плати, за да изкарам шофьорски курс и да изляза от обкръжението си. Майка ми беше напълно против. Когато бях на 19 години, се омъжих за Хуберт. По това време той вече почти беше построил къща за нас. Изпитах невероятни времена на свобода. Хуберт и аз получихме Библия като семеен подарък. Тази Библия беше оставена в килера за следващите десет години. Въпреки че бях много стриктна в религията, никога дотогава не бях притежавала своя Библия. Хуберт ми помогна да преодолея страховете си. Моят минал живот ми донесе много проблеми. Постоянно гледах към миналото и се борех с депресията. Не исках да излизам и да се срещам с хора. Не бяха лесни времена нито за мен, нито за Хуберт.

ОЩЕ ЕДНА ДИАГНОЗА ЗА ДИАБЕТ

След пет години се роди дъщеря ни Валери. Майка ми винаги ми беше казвала, че не мога да имам деца. Когато докторът ми обясни, че не е проблем за хора с диабет да

имат деца, радостта ми беше огромна. За първи път нещата тръгваха към добро. Валери беше здраво дете, което се развиваше добре, но на възраст от две години тя също получи диагноза диабет.

Бяхме на семейно пътуване, когато Валери изпадна в кома за пръв път. По това време дори и не предполагахме, че е толкова болна. Тъкмо се прибирахме, когато Валери изпадна в кома и я закарахме директно в болницата. Беше диагностицирана със сериозен диабет. Трябваше веднага да ѝ се инжектира инсулин. Беше много трудно да ѝ се определи правилната доза. Беше наистина тежък момент. Аз се чувствах ужасно.

Опитах се да намеря разрешение за трудната ни ситуация в различни окултни среди. Дори отидох до Германия да получа някаква помощ. Нищо не помогна, а освен това изхарчихме много пари.

ЧУВСТВАХ СЕ ТАКА, СЯКАШ НАЙ-НАКРАЯ СЕ ПРИБИРАМ ВКЪЩИ

Един ден у нас дойде една наша добра позната, Бети. Тя беше притеснена, защото разбрала, че Валери и аз сме много болни. Това беше през октомври 1990 г. В продължение на три часа тя стоя на кухненската маса и ми говореше за Иисус и за църквата, където те се молели за болни. Обещах ѝ, че следващата година ще посетя църквата. Но първо исках да се приготвя за Рождество.

В началото на януари, както бях обещала, отидох на църква. Тази църква беше малко по-различна от това, на което се бях натъквала до момента. Странно, но когато влязох в църквата и заех мястото си в събранието, аз се почувствах така, сякаш най-накрая си бях вкъщи. Всичко беше толкова нерелигиозно, толкова различно. Тези хора се държаха естествено. Те не бяха религиозни, бяха просто нормални. Аз „попивах" всяка дума за Иисус и след

това Го поканих да дойде лично в живота ми. Така започна моето освобождение. След две недели в църквата бях напълно свободна от всички безпокойства, които се бяха промъкнали в живота ми. Всичките ми религиозни ритуали приключиха. На тяхно място аз открих жива и истинска връзка с Иисус Христос. По това време къщата ни беше пълна с всякакви религиозни предмети и окултни символи. Сложих всичко в торби и го изгорих. Изпитвах невероятна свобода.

След това домът ни се промени. Досега беше боядисан в тъмни цветове. Вече обаче не можех да ги понасям. Нещата станаха светли вътрешно и поисках да пренеса тази светлина и в обстановката, която ме заобикаляше. Първоначално Хуберт беше скептичен. Но не отне много време и скоро и той каза „да" на Иисус. Той също разбра, че не става дума просто за „църква" или религиозни практики, но се отнася за истинско и лично взаимоотношение с Иисус Христос.

ВЕЧЕ НЕ БЯХ САМА

По-късно продължихме да понасяме тежки болести в нашето семейство. Откриха ми напреднал стадий на рак. Трябваше да се подложа на химиотерапия. Скоро след това беше планирана и операция. Хората в църквата се молеха за мен. Отново усетих колко много помага молитвата. По време на втората операция не бяха наме-

рени никакви следи от рака. По-късно от болницата потвърдиха, че след изследване на взетите проби не са намерили никакви разсейки от рака.

Изпитах много трудности, след като поканих Иисус в живота си. Но нещата сега са различни. Вече не съм сама. На моя страна е Онзи, Който владее живота и смъртта.

Днес Хуберт и аз ходим в църквата, където повярвах. Също така сме активно включени в „Пътят" – клуб за мотоциклетисти във Франция. Никога, нито като дете, нито като по-голяма, не съм си представяла, че един ден ще карам мотоциклет. Днес се наслаждавам на това и съм щастлива с живота си.

Когато се обърна и погледна назад, мога да кажа, че въпреки че бях много религиозна, истинският живот с Иисус Христос не беше реален за мен. Но Бог може да бъде намерен – ако Го потърсиш честно и с цяло сърце. Днес аз съм свободна. Станах нов човек и обичам да споделям и с останалите за Иисус.

Моник

ДВА ПЪТИ

ВДОВИЦА

РОДИТЕЛИ ФУНДАМЕНТАЛИСТИ

Израснах в силно религиозно семейство. Може да се каже, че родителите ми бяха фундаменталисти. Те приемаха Библията много на сериозно и живееха според нея. Определяха много неща като грях. Бяха строги, но все пак мога да кажа, че детството ми беше щастливо, защото майка ми беше любвеобилна и грижовна. Образът, който тя ни създаде за Бога, беше като за един любящ Бог. Баща ми приемаше така на сериозно Библията, че веднъж се прибра вкъщи без обувките си. Той просто ги беше дал на един човек, който срещнал на улицата и бил бос.

НУЖДАТА ДА ТРЪГНА ПО СВОЙ СОБСТВЕН ПЪТ

Непрекъснато бяхме или на богослужение, или на домашна група или на събирания на по кафе. Когато станах тийнейджърка, изпитах нуждата да напусна и да тръгна по свой собствен път. Животът на родителите ми беше твърде ограничаващ за мен. Макар, че останах в християнската общност, се откъснах от много неща.

УЛРИХ

На седемнадесет годишна възраст срещнах съпруга си Улрих. Оженихме се, когато бях на 19. Преместихме се да живеем в „Мюнстерланд", а през уикендите ходехме на

църква в Дуисбург. Но някак и двамата чувствахме нужда да се откъснем и да опитаме всички неща, които не сме можели да правим като деца. Поставихме Бога на заден план, защото останалите чувства и събития ни спохождаха от всички страни. И изведнъж се сринах. Не знаех какво да правя с живота си. Един ден пасторът и неговата съпруга застанаха пред вратата ни. Попитаха къде се губим. На следващата неделя отидохме отново на църква.

НАИСТИНА ИСКАХМЕ ДЕЦА

Когато бях на 20, се роди нашият първи син Бенджамин. Четири години по-късно на бял свят се появи Андреас, а след още няколко години се роди и най-малкият – Мануел. Наистина искахме деца и бяхме щастливи. Работех, докато Бени беше малък. След като обиколихме Шварцвалд и Боденското езеро, се завърнахме пак в Рур в Дуисбург. Моят съпруг работеше като разпространител на напитки на свободна практика. Сега обаче имахме трима сина.

ЖИВЕЕХ В ДВА СВЯТА

По време на престоя ни в Южна Германия преживях нещо драматично. Откакто се омъжих, живеех в два свята: в църквата и извън нея. Не можех да реша кой да избера. Една вечер отивах да видя съпруга си на един палатков фестивал. Това се случи по пътя. От високоговорителите се чуха следните думи: „Всички ще отидем на небето, защото сме толкова добри." Вътре в мен имаше глас, който ми казваше: „Какво правиш тук, Ан? Какво се случи с теб?" Аз обърнах и плачейки се прибрах вкъщи. Когато стигнах, паднах на колене и казах: „Добре, Иисусе! Сега целият ми живот Ти принадлежи." Исках да избера само една страна.

Молех се дори още повече

След това животът ни се преобърна. Няколко важни събития се случиха в бърза последователност. Аз загубих работата си. Фирмата на съпруга ми фалира заради цяла доставка на напитки, която замръзна и бутилките се спукаха. Камионът ни се счупи, случиха се и още някои неща. Реакцията ми беше да се моля дори повече от преди. Благодарение на баба ми ни дадоха апартамент на последния етаж на църковната сграда. Преместихме се, макар и апартаментът да изглеждаше като строителна площадка. Точно след като се преместихме, съпругът ми получи работа като шофьор на камион. И така, аз бях сама, с трите деца, на строителната площадка, а съпругът ми го нямаше. Когато се връщаше от поредното пътуване, имахме много кратко време заедно, в което бяхме щастливи.

Той беше станал коравосърдечен

Съпругът ми държеше Бога на разстояние. Той вярваше по свой си начин, но Иисус не живееше в сърцето му. Беше разочарован от християните и беше станал изключително коравосърдечен. Нямаше сили дори да заплаче. Аз ходех редовно на църква, но той никога повече не дойде с мен. Скоро след това за кратък период от време се случиха няколко неща, които бяха като подготовка за неговата смърт. Една неделя той се облече много хубаво. Аз го попитах защо. Той каза, че ще дойде на богослужение с мен.

„Тя не говореше за съпруга ми, нали?"

Група млади християни бяха гости в църквата тази неделя. Жената, която проповядваше, каза по средата на проповедта си, че ще промени темата ѝ, защото е почувствала, че в събранието има някой, който скоро ще бъде призован в дома на Господа, но който все още се нуждае

да предаде живота си на Него. В този момент си помислих: „Със сигурност тя не говори за съпруга ми, нали?“ Погледнах го и видях, че плаче. Случваше се за пръв път от много години. След това проповедта продължи с темата за покаянието. След богослужението съпругът ми каза: „Трябва да отида отпред и да говоря с пастора.“ След дълъг разговор с пастора той отново предаде живота си на Иисус.

ДОСЕГА ТРЯБВАШЕ ДА СЕ Е ПРИБРАЛ

На следващия ден той тръгна на работа. Всъщност искаше да вземе сина ни Андреас, защото беше във ваканция от училище и обичаше да се вози с баща си. Но когато той се събуди рано сутринта и застана до леглото на сина ни, съпругът ми каза: „Уморен е. Ще го оставя да си поспи.“ И така отиде на работа без него. Прегърна ме силно преди да тръгне и каза: „Знаеш, Ан, обичам те толкова силно!“ След това излезе от къщата. Караше камион, превозвайки 36 тона желязо. По наклонен път в областта на Хаген спирачките отказали. Той загинал на самото място на инцидента. А аз стоях и го чаках, мислейки си, че вече трябваше да се е прибрал.

ЧУВСТВАХ СЕ КАТО ЗАМАЯНА

Онази нощ полицията дойде, за да ме информира, че съпругът ми е загинал в инцидент. Родителите ми дойдоха скоро след това. И ето ме мен, сама, с 10-годишен син, 7-годишен син и бебе на четири месеца. А също и с много дългове. Баща ми пое разходите по погребението и документите. Майка ми

помогна по много начини. Също така получих подкрепа и средства от хората в църквата. И все пак се чувствах като замаяна. След шест месеца майка ми поговори сериозно с мен и ме изведе от състоянието ми на шок. Аз се потопих в работа. Поради това, че инцидентът беше от злополука, получих обезщетение и някак свързвах двата края.

МНОГО ТРУДНИ ВРЕМЕНА

Това беше началото на много труден период за мен, но много от приятелите ми в църквата ми помогнаха, включително Рюдигер, който ми помогна особено много. В началото и двамата си мислехме, че ще бъдем просто приятели. Рюдигер често идваше и вечеряше с нас. Също така ми помагаше и с децата. След известно време ми предложи да се омъжа за него. В началото бях скептична. Мислех си, че е твърде трудно да се ожениш за жена с три деца. Но той настояваше и ми обясни, че е мислил за това и би искал да поеме отговорност за трите ми деца като техен баща. Рюдигер ни беше опора за всичко. Двама от синовете ми свикнаха много бързо с него, но за единият беше трудно. В последствие това се промени и в момента той е синът ми, който най-много прилича на Рюдигер.

„СВЕТИ ЕЗДАЧИ"

Рюдигер беше запален мотоциклетист. Първоначално имахме пари само за кола. Когато децата поотраснаха, той премина към мотоциклета. Искаше да живее свободно. Намерихме добри приятели в няколко различни мото-клуба в нашия район. Аз чувствах, че също принадлежа към тази атмосфера. Също така се свързахме с „Племето на Юда" и „Свети ездачи", два християнски мотоциклетистки клуба. Чувствахме се добре в такава общност и станахме членове на мото-клуба „Свети ездачи".

ВСЕ ОЩЕ ВИНАГИ НА ПЪТ

Рюдигер се потопи изцяло в новата среда. Той беше жива част от клуба и истински мотоциклетист. При всяка възможност разказваше на хората за Иисус. Това се случи, след като той преживя ново и силна среща с Иисус. След това беше някак различен. Да говори на хората за Бога стана смисъл на живота му. Той го правеше навсякъде, където ходеше. Впоследствие лекарите установиха, че има само 30 процента налягане в лявата камера на сърцето, в допълнение с тежък диабет. Въпреки това, той продължи да бъде винаги на път.

БОГ ЩЕШЕ СКОРО ДА ГО ПРИБЕРЕ В ДОМА СИ

Когато отидохме на почивка през 2008 г., той нае мотоциклет. Караше през планините и беше много щастлив. Една вечер, преди да заспи, той се обърна към мен и ми каза: „Не бъди тъжна, ако не се събудя утре сутринта." Няколко секунди по-рано ме беше пронизала мисълта, че Бог може и скоро да го вземе. Не казах нищо, но вътрешно бях неспокойна от думите му.

По време на полета към дома видях, че той плаче тихо. По-късно ми призна, че е мислел, че ще умре в самолета. Аз исках да отидем в болницата, той искаше да си отидем вкъщи. Така че си отидохме вкъщи. Той беше болен само един ден и после отново се изправи на крака.

ТОЙ УМРЯ, ПРОСТО УМРЯ!

Скоро след това отидохме един ден на църква. По пътя към къщи и двамата пеехме в колата. Когато се прибрахме, той поиска сладолед. Отидох да му донеса, а той отиде да си измие ръцете. След това обхвана лицето ми с ръце и ме целуна по челото. Подаде ми лъжица, пълна със сладолед, и главата му се наклони на една страна. Изведнъж беше мъртъв, просто така, от нищото! Бях ужасена. Извиках за помощ и момчетата дойдоха. Бавно осъзнах:

бях станала вдовица за втори път. Този път знаех какво ме очаква – самота и тъга.

НИКОГА НЕ СЪМ САМА

И все пак не бях сама. Бог беше до мен още от първия път, в който овдовях, и сега изпитвах Неговата грижа и любов. Никога не съм сама; Иисус е с мен, но също така и семейството ми, приятелите ми, синовете ми, дъщерите ми и внуците ми. Разбира се, че имах и тъжни мигове и мигове, в които съм се чудела какво ли щеше да стане с мен и накъде ли бих поела, но винаги осъзнавах, че животът ми е в сигурни ръце. Имам мир.

ВЕЧНОСТТА Е ДЪЛГА

Това, което научих през всичките тези години и което за мен е най-важното нещо в живота, е да стоя близо до Иисус, да Го слушам и да правя това, което казва. Животът е толкова кратък, но вечността е дълга. Най-доброто, което ние, хората, можем да направим с нашия живот тук, на земята, е да живеем за вечността. Иисус е Този, на Когото си струва да се доверим – затова Му вярвай с цялото си сърце и през целия си живот.

АН

МАЙК ФИТЪН
НАЦИОНАЛЕН ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ХМА
(ХРИСТИЯНСКА МОТОЦИКЛЕТИСТКА АСОЦИАЦИЯ)

„Винаги бягах“

Ако трябва да резюмирам живота си преди да срещна Христос в една единствена фраза, тя би била: „Винаги бягах“.

Много хора са водени от желанието си да бъдат успешни в бизнеса, да постигнат добро обществено положение, да придобият материални блага и построят живота си върху основата на личните си постижения, пропускайки фундаменталната истина, че Бог се опитва да привлече вниманието им. В моя случай аз бях така обсебен да открия „отговора“, че всъщност не разбирах добре въпроса.

Слушате ли ме? Нека се опитам да обясня.

Израснах в малко провинциално градче, което имаше огромна църква на центъра. Струваше ми се стара, студена и ненужна в живота ми. Винаги обаче съм имал усещането у себе си, че там има нещо, което трябва да открия и което ще ми донесе удовлетворение. Наричах го „Отговорът“.

Пътувах из Европа

На шестнадесетгодишна възраст реших да пътувам из Европа, преминавайки през девет държави. Видях много изумителни неща, но никое от тях не ми донесе дълготрайно удовлетворение.

Във Виена имах кратка среща с една религиозна общност, като се свързах с тях чрез въпросник, който трябваше да попълня според техните разбирания, в замяна на който те предлагаха храна. Всичко вървеше добре, но когато те разбраха, че съм на шестнадесет години, буквално ме изритаха.

Следващата кратка, но запомняща се среща беше с работник от асоциацията „Млади с мисия“ в Амстердам. Той ми предложи да отида на християнско събиране в кафене на име „Ковчегът“ и аз все още си пазя поканата му някъде вкъщи. Не си спомням какво говореше, но очите му се запечатаха в ума ми до 1975 г., когато разбрах, че той е имал това, за което копнея. Това беше

Божият мир, който превъзхожда всеки ум (Послание на ап. Павел до Филипяни, гл. 4, ст. 7). Никога не подценявайте силата на Светия Дух, Който работи чрез вас. Ние просто трябва да бъдем на пътя на онези, които имат нужда да Го получат.

Присъединих се към полицията

Завърнах се вкъщи обезсърчен. Реших, че бих могъл да потърся удовлетворение във вълнуваща кариера и се присъединих към полицията, за да бъда близо до боеве и катастрофи с коли. Бях пристрастен към адреналина и се нуждаех от ежедневни дози. Занимавах се с високорискови спортове за издръжливост, винаги се стремях да подобрявам постиженията си, а ако не успявах, изпадах в дълбините на мрачна депресия. Изтощавах се, за да имам физически постижения. Скално катерене, планински преходи през зимата в Алпите и Пиренеите (бидейки съвсем сам и глупаво екстремен), каране на кану, каране на мотоциклети. Екстремният туризъм и колоезденето ми станаха ежедневни навици, като понякога се катерех по шест часа на ден, докато мускулите ми напълно отказваха.

Кариерата ми в полицията беше навлязла в спираловидно сриване заради неудовлетвореността ми от авторитета (ироничното е, че аз бях в позиция на авторитет) и поради растящото ми убеждение, че развивам насилнически темперамент, който прехвърлях и върху другите.

Затова реших да се преместя в Аляска, питайки се дали живеенето в Юкон, в колиба, която си построих там, сред пустошта, би бил отговорът?

Но Бог имаше различни планове

През 1978 г. бях на мисия и срещнах християни, чиито покрив на къщата се беше срутил от буря, и те ме поканиха на чаша чай. Аз бях грабнат от думи, изписани на една скулптура, окачена на стената им: „Ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни" (Йоан 8:36). В този момент не осъзнах, че думите са от Библията; аз бях там, просто за да се скатая от работата. Видях в техните очи същия мир, който видях и в очите на работника в Амстердам. В следващите 18 месеца се скатавах в техния дом, пиейки чай, а те ми разказваха за Христос.

Отидох на мисия в параклиса на Уесли, в Харогейт, и там чух един уелски пастор на име Дейвид Шепърд да говори за Бога и за това, че Той ме обича, въпреки че знае всичките ми грехове и познава насилствения нрав на характера ми. През първите две нощи в мисията изпитвах силни панически пристъпи заедно с ужасен страх и чувство, че губя контрол. Исках да живея живота си по своя начин, но на следващия ден се върнах, за да чуя още.

През третата нощ осъзнах, че Иисус е умрял за моите грехове и всичко, с което бях изпълвал живота си, подсилваше духовната ми жажда; носех огромен товар от вина, по-голям от всичко, което бях носил на планинските преходи. Бягах от проблемите и оставях само наранени хора по пътя си. Исках да спра да бягам, затова онази нощ отидох до църквата и предадох живота си на Иисус, молейки Го да ме промени. Излязох от църквата „наистина свободен". Колегите ми смятаха, че за една нощ съм си натъпкал Библията в главата и зная всички отговори, но аз никога не бях чел Библията преди това и трябваше да започна от началото. През годините Бог извърши благодатна промяна в сърцето ми.

Завръщането ми на работа на следващия ден отключи много подигравки, но беше най-добрата среда, за която човек би помислил що се отнася до трениране на вярата.

Той ме призова да Му служа като евангелизатор

През 1980 г., по време на една мисионерска конференция (т.нар. Keswick Convention), разбрах много ясно, че Бог ме е призовал да Му служа като евангелизатор. Трябваше да чакам дванадесет години, преди да дойде мигът за това. Бях замесен в голям побой и провалих полицейската си кариера. Боят ме остави със слабост в дясното рамо. Но това отвори широко врата за служение пред Бога.

Започнах по цял ден да се занимавам с евангелизиране на деца и младежи към подразделение, което вече 10 години работеше в Северна Англия в партньорство с „Кръстоносците" – международна организация за млади хора.

Аз бях ръководител на мисия за млади хора в Полша и бях на кратко посещение на мисия в Испания. Прекарах две години, работейки като евангелизатор в морския град Уитби.

Страстта ми към евангелизъм и мотоциклети

Бог благослови живота ми по изключителен начин, когато ми даде съпругата ми Санди. Срещнахме се, докато проповядвах в църквата на християнското служение в Уитби, която по-късно стана нашия духовен дом. И двамата имахме еднаква страст да достигнем до изгубените и да окуражаваме хората, които вече познаваха Бог, да Го търсят още повече. Имам две прекрасни дъщери: Тифани, която вече е студентка, и Ема, на петнадесет години.

Страстта ми към евангелизиране и мотоциклети ме отведе към това да стана част от Християнската мотоциклетистка асоциация (караме мотоциклети 1340cc Harley Davidson Heritage Softail Classic). Нашата мисия е да направим Иисус познат сред обществата на мотоциклетистите във Великобритания, да предложим подкрепа и приятелство на мотоциклетисти и техните семейства. През м. юни 2004 г. бях поканен да стана първият работещ на пълен работен ден президент на организацията за Англия и да поведа мисията по нови територии.

Моята отговорност включваше създаване на контакти и подкрепа за клоновете на организацията по цял свят, включително служения в Южна Африка, Германия, Холандия и САЩ. Къде ли ще ни отведе след това Бог?

Вече не бягам и зная, че Иисус е и винаги е бил отговорът на всеки въпрос, който мога да си задам.

И така, теб какво те мотивира?

От какво бягаш?

С кого бягаш?

Към какво бягаш?

Молитвата ми за теб е да станеш така близък/близка с Иисус, че да ходиш в Неговите стъпки. Да усетиш Божието присъствие до теб и винаги да следваш сянката Му.

Коя е фразата на моя живот сега?

„Спрете и разберете, че Аз съм Бог!“ (Псалом 46, ст. 11)

Бог да ви благослови,
Майк и Санди

РЕШИХ, ЧЕ ВСИЧКО ТРЯБВА ДА ПРИКЛЮЧИ

Видях светлината на деня в Лънд през 1954 г. И двамата ми родители бяха медицински работници в психиатричната клиника в Лънд. Имах по-голяма и по-малка сестра.

Проблеми в училище

В четвърти клас започнаха проблемите в училище, защото не се разбирах с учителя ми. Също така имах проблем и с концентрацията. По това време още не се знаеше, че всъщност имам синдрома на хиперактивност и невъзможност за концентрация. Семейството ми беше финансово добре, даже често имах повече, отколкото моите приятели. Но когато бях на единадесет, баща ми почина. За майка ми и за нас, децата, беше тежък момент.

Всичките ми приятели бяха с по няколко години по-големи от мен,

което значи, че опитах много неща още като малък. На десет години ми се наложи да ходя в училище за деца с проблемно поведение. Там прекарах от пети до седми клас. Не научих кой знае колко през тези години. След това семейството ни се премести на юг. Бях така изтощен от средното училище, че в девети клас постъпих в техническо училище като чирак по дърводелство.

Изпивах всичко, което спестявах

В късните ми тийнейджърски години работех по много, спестявах пари и внимавах за поведението си. Но когато постъпих в армията, започна истинският купон. На 15 години вече бях пробвал хашиш и бира, но тук всичко беше на друго ниво. Докато бях в армията, изпих всички пари, които бях спестил.

След като излязох от армията, опитах за пръв път и амфетамини. Един тип ми предложи да опитам на едно от партитата, на които бях. Почувствах се толкова добре, напълно различен човек. Един приятел ми каза: „Пак ще вземеш амфетамини." Не му повярвах, но се случи точно това – първо само през уикендите, а после и през седмицата. Откакто имах собствен бизнес, можех дори да работя, вземайки наркотици. Но в крайна сметка никой не може да издържи на това. Животът ми се изпълни с наркотици, сделки и други криминални дейности.

Просто не исках да продължавам да се въртя в омагьосан кръг

По това време имах връзка с една жена, от която имах син. Поради начина си на живот, нямаше как да общувам нор-

мално с него. Наркотиците бяха превзели цялото ми съществуване.

Прекарах дълги години в рехабилитационен център и в затвора. Водех изключително проблемен живот до последния път, в който влезнах в затвора за нападение и побой. Изглеждаше така, сякаш нищо нямаше да се промени. Всичко се беше скапало и днес виждам, че това е било времето, когато Бог ме е чакал и е искал да Го чуя. Беше 7 януари 1998 г. Бях много депресиран – нещо, което се случваше на всеки в затвора. В този момент дойдоха и документите за развода ми, което не направи нещата по-лесни. Започнах да се чудя защо изобщо живея. Така реших, че всичко трябва да приключи. Просто не исках повече да се въртя в омагьосан кръг. Затова реших да използвам кабела на радиото или пък колана си, за да се обеся. Когато вратата зад мен се заключи, седнах на леглото си и дълбоко се замислих за живота си.

Сключих ръце за молитва

Невиждайки смисъл в живота си, нито начин да се справя с него, се изправих, за да взема колана си. В този момент чух вътрешен глас, който просто ми каза, и то без никакво предупреждение, че трябва да се моля. Но аз не знаех нищо за молитвата. Сключих някак ръце, защото когато бях малко момче и посещавах неделното училище бях виждал хората да правят така. Изведнъж чух себе си да изговарям толкова прекрасни думи! Тези думи излизаха от устата ми, но някак не бяха от мен. Бяха толкова прекрасни – думи, които не знаех, че присъстват в речника ми. В същия миг бях изпълнен с радост и мир. От това, да бъда тежко депресиран, сега се почувствах, сякаш съм се покачил на стълба към небето. Чуствах се толкова добре! Седнах на леглото и съм заспал, като съм спал чак до следващата сутрин.

Плаках като дете

Когато се събудих на другата сутрин, все още имах вътрешната си радост. Чувствах се наистина добре. Но не исках да казвам на никого. Вместо това запазих всичко за себе си и мислех над случилото се и дали това означаваше, че съм станал християнин. Онази сутрин един човек дойде при мен и ми даде брошура. Той беше идвал на събирания, които християни организираха в затвора. Пасторът му беше казал, че тази брошура е за моята килия, макар и да мислех, че никой не знае за случилото се с мен! Когато пазачът заключи вратата ми, седнах и прочетох брошурата, която говореше за спасението. Прочетох я отново и отново, докато сълзите се стичаха по бузите ми. Онова, което бях изпитал предишната вечер, беше точно това, което се описваше в брошурата. За някого, който не е плакал досега, да поплаче беше толкова освобождаващо! Плачех като дете и това ме накара да се почувствам добре.

Бог никога няма да ме остави

Следващият път, когато християнската група посети затвора, аз се присъединих към тях. Казах им, че съм се спасил. От тогава се случиха много неща. Получих шанса да излежа почти половината си присъда в рехабилитационния християнски център. Поради това, че бях в общност от вярващи, вярата ми укрепна. Ходех на много богослужения, събирания, молитви и групи за изучаване на Библията. Където имаше християнско събиране, аз се стараех да присъствам.

Изминаха няколко години, откакто бях станал християнин. Животът беше тежък и имах няколко сериозни кризи. Попадал съм в някои много трудни ситуации, но Бог никога не ме е напускал или изоставял. През последните шест години съм напълно трезвен и чист от наркотици. Днес живея съвсем друг живот. Ходя на църква и

съм активен в християнски клуб по мотоциклетизъм – „Мотоциклетисти от църквата на улицата“. Женен съм за Ева и работя на половин работен ден като дърводелец. Чувствам се добре и обичам да се смея. Но повече от всичко пожелавам и на останалите да изпитат помощта и спасението, което аз получих и изпитах с Иисус, Който дойде в сърцето ми.

Това е, което ми се случи.

Най-накрая искам да споделя един библейски стих, който описва най-добре случилото се в живота ми. В Псалом 40, стих 3, се казва: „Той ме извлече от гибелен ров, от тинесто блато, постави краката ми на скала и укрепи стъпките ми.“

Точно това се случи в живота ми!

Маце
Църква за мотоциклетистите
на улицата

НАЙ-СИЛНИЯТ ПРИЯТЕЛ

Спомням си как съм гледал братята ми да карат мотоциклети в ранното ми детство. Моят най-голям брат е 20 години по-голям от мен. Той караше много. Когато аз бях на три, той ме взимаше от време на време със себе си. Спомням си звука на двигателя, миризмата на изгорели газове, емоциите, тръпките и приключенията... Моят първи мотоциклет беше „1952 Dnepr M72 750 cc". Това беше началото.

Като тийнейджър започнах да се интересувам от хевиметъла и субкултурата около него. Ходех по

концерти и си прекарвах невероятно. Имах голямо желание да съм силен, здравеняк, да се движа с коравите момчета, да живея живота си до краен предел и никога да не се размеквам. В крайна сметка редица неща започнаха да се вмъкват в живота ми: алкохолът, дрогата и тежките мотоциклети. Заедно с приятелите ми обикаляхме в района и всявахме страх. Това ни държеше във форма и ми осигуряваше начин да се справям с всичките си комплекси. Но дойде и време, в което трябваше да обера плодовете на делата си. Това не беше много вълнуващо.

Срещнах личност, която имаше силно въздействие в живота ми – Иисус Христос! Случи се по следния начин: преди аз знаех, че усилията ми и религиозността ми не биха били достатъчни, за да се смятам за праведен пред Бога и да бъда спасен. Затова и реших изобщо да не се старая, затъвайки все по-дълбоко в идеята да си прекарвам готино времето. Когато загазих пред закона, бях изоставен от приятелите ми и разочаровах всички останали. Осъзнах, че вече не се забавлявам. Осъзнах, че се нуждая от спасение. Точно тогава ми беше казано за Иисус. Посланието беше, че независимо от това как се чувствам или какво правя Той просто ме обича и има добър план за моя живот.

Казах си: „Добре, но защо тогава нещата са такива, каквито са?“ И тогава разбрах нещо ново. Човек е грешен. Поради греха и последиците от него той е отделен от Бога и не може да преживее това, което Бог има за него. За това свидетелстваше и моята житейска история. Най-добрата част от нея идваше с това, което бях прочел в Библията за Иисус Христос. Той беше отговорът на моя проблем. Научих, че Бог беше изпра-

тил Иисус да плати за нашите грехове, така че ние да можем да се спасим. Просто повярвах на Иисус и така схванах, че не аз, но Бог беше прав. А ето и какво казах на Бога: „Добре, благодаря Ти за всичко! Съгласявам се с Теб. Аз, сам по себе си, съм грешник. Нямам начин да бъда праведен пред Теб, но приемем това, което Си направил за мен, и Те моля да ръководиш живота ми. Решавам да се отвърна от греха си и да оставя кормилото на живота си в Твоите ръце. Сега можеш да направляваш живота ми; аз просто искам да бъда покорен пред Теб."

На следващия ден, чудодейно, Бог ме освободи от алкохола, наркотиците, измамите, лъжите и проклятията. Зная, че получих нова идентичност. Бях новороден. Това се случи малко или много, защото повярвах на Иисус. Мисля, че това означаваше, че грехът не ме владее повече. Също така беше чудесно, че Бог ме освободи от някои от моите лоши навици. Имах навик

да пия много бира. Сега е различно. Вече нямам нужда да се напивам. Имам нова перспектива; имам Някого, Който е с мен, Някого, на Когото мога да вярвам. Не искам да завися от себе си или от способностите си, но от Иисус. Това не означава, че никога повече няма да сгреша. Случва се. Но Бог ми помага да стана и да продължа напред.

Най-важното, оттогава зная, че моето бъдеще е с Иисус, в небето. Отначало, когато повярвах, аз изследвах внимателно какво пише в Писанието. Думите са истина и имат сила и всеки може да ги опита за себе си.

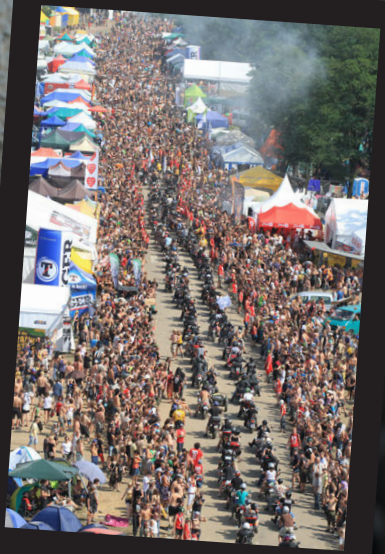

Пьотр Фреза
Президент
BOANERGES
frpiotr@wp.pl
+48 (663)224393

ОТ СМЪРТ КЪМ ЖИВОТ...

Животът започна

Израснах в традиционно семейство. Дядо ми, баба ми, майка ми, баща ми, брат ми и аз живеехме под един покрив. Когато бях на 5 години, дядо умря от усложнения поради това, че е бил във военен затвор. Оттогава майка ми и баба ми поеха нашето образование, а баща ми работеше на смени и нямаше много време за нас.

Нека забавлението да започне

През 1970 г. започнах да пуша трева, да пия и да злоупотребявам с болкоуспокояващи и сънотворни. Въпреки това през 1972 г. успях да завърша гимназия и дори да изкарам стаж. Но всъщност живеех само за приключенията и партитата. Нормалният живот с всичките си изисквания не представляваше интерес за мен. Халюциногенните вещества като псилоцибин, ЛСД и мескалин бяха моите партньори през уикендите. През 1975 г. употребих за пръв път кокаин, а година след това добавих и хероин. За да финансирам нарастващата си нужда от наркотици, станах дилър на дрога и я пренасях контрабандно. В следващите 10 години пътувах по света: Азия, Южна Америка, Скандинавия и още много други места. За да се прикривам, се включих в бизнес за внос и износ на влечуги. Хванах се с лоша компания: рокери, дилъри и сводници, като постоянно приижданах и нови. Външно имах всичко, за което хората мечтаеха, но вътрешно бях един болен човек.

Психически детоксикиран, но в по-голяма зависимост от всякога

През 1986 г. бях осъден на две години и половина затвор, макар че до този момент не бях осъждан. През половината ми престой в затвора опитах да се подложа на терапия за отказване на наркотиците. Но тъй като бях емоционално дистанциран и никой не можеше да се свърже с мен, аз се отказах от лечението и се затворих още повече в себе си. През 1989 г. излязох от затвора. Бях психически „детоксикиран", но зависимостта

ОТ СМЪРТ КЪМ ЖИВОТ...

ми беше още по-голяма и от преди. Всичко в мен крещеше. За да се справя с гнева, тъгата и загубата от толкова пропилени години, започнах да си инжектирам хероин и кокаин, и отново станах наркоман.

Бях пропилял всичките си пари, беше ми останала само огромна планина от дългове. Затова и затъвах все по-дълбоко в престъпления. Кражбите и обирите бяха сега на дневен ред. През 1991 г. опитах още веднъж да се подложа на терапия. През това време два брака вече бяха зад гърба ми, защото изневерявах на партньорките си и те също ми изневеряваха.

От смърт...

По средата на детоксикацията се влюбих в момиче на 21 години, с което исках да започна на чисто. След три месеца ние прекъснахме терапията заради своята съзависимост. Някак успяхме да останем чисти от наркотици за около шест месеца, но продължавахме да пием. През 1993 г. самоконтролът ни намаля и започнахме отново да се дрогираме. Но през 1994 г. приятелката ми умря пред очите ми от свръхдоза.

Толкова бях шокиран и безпомощен, че за пръв път плаках от дълбините на душата си и се обърнах към Бога. В следващите месеци на три пъти опитах да се самоубия. Скоро след това минах на терапия с метадон. Започнах три дълги курса на лечение, преминах през 12 болнични детоксикации и 30-40 лечебни процедури. Имах хепатит А, В и С и тумор от първа степен в дебелото черво.

... към живот.

През 1995 г. отидох на църква за първи път, тотално разбит, в отчаяние и без пукната пара. По това време пак бях на терапия с метадон заедно със сдружение за наркозависими в Кьолн. Те бяха близо до парка, в който с Мани, новата ми приятелка, често се разхождахме. Двойка с китара дойде при нас и ни каза за

Иисус. Поканиха ни на обяд в християнската общност. В църквата получихме вкусен, топъл обяд само за една германска марка. Отидохме най-вече заради храната. Но църквата имаше прекрасен музикален състав с китари, барабани, орган, саксофон и хор, който пееше и беше наистина великолепно. След три или четири месеца Мани и аз предадохме живота си на Иисус. Вътрешно бях така разбит, че си мислех: „Ако този Иисус наистина е Спасител и Изцелител, тогава ще опитам." Обърнахме се към Иисус в присъствието на един приятел, който беше в инвалидна количка. Скоро след това бяхме кръстени в църквата.

Животът продължи

През 1998 г. взех последната си доза хероин, а 6 месеца по-късно, на 3 октомври, изпуших последната си цигара трева. След това се изчистих, но все още продължавах да пуша обикновени цигари по много. Една нощ се събудих и помолих Господ да ми помогне да спра цигарите, защото аз просто не можех да го постигна сам. На следващата сутрин вече бях непушач.

През 1999 г. Мани и аз се оженихме и имаме две деца

Докато бях в библейско училище, давах нощни дежурства в клиника за наркозависими. След 27 години на наркозависимост сега аз помагах на наркомани да излязат от зависимостта. През 2001 г. започнах да се обучавам за педагог. Работех в младежка общност за индивидуални и интензивни образователни програми. След това се захванах с проекта „EXTREME" (подпомагащ безпризорни непълнолетни) и след това поведох организацията „LJH – Кьолн – Еренфелд" за четири години.

Свобода

Стихът „Когото Синът освободи, ще бъде свободен наистина" стана основа на моя живот. Аз изпитах тази библейска истина от първа ръка и благодаря на Бога за моя нов, незаслужен живот. За Иисус никой не е твърде разбит или твърде изгубен. Кръвта

ОТ СМЪРТ КЪМ ЖИВОТ...

на Иисус ни очиства от всички грехове.

През целия си живот не можех да вярвам на никого, но в Иисус мога да поставя упованието си. Той никога не ме изоставя. Алилуя!!! През 2012 г. Бог обнови призива Си за живота ми и започнах работа с мотоциклетисти. Бях представен на мотоклуба „Лъвът на Юда“ и започнах работа там като пастор, да служа на останалите и да бъда подкрепа за тях.

Ако искаш да се свържеш с мен просто да поговорим, можеш да ме откриеш на Mexx@Lion-of-Judah.eu.

Мекс

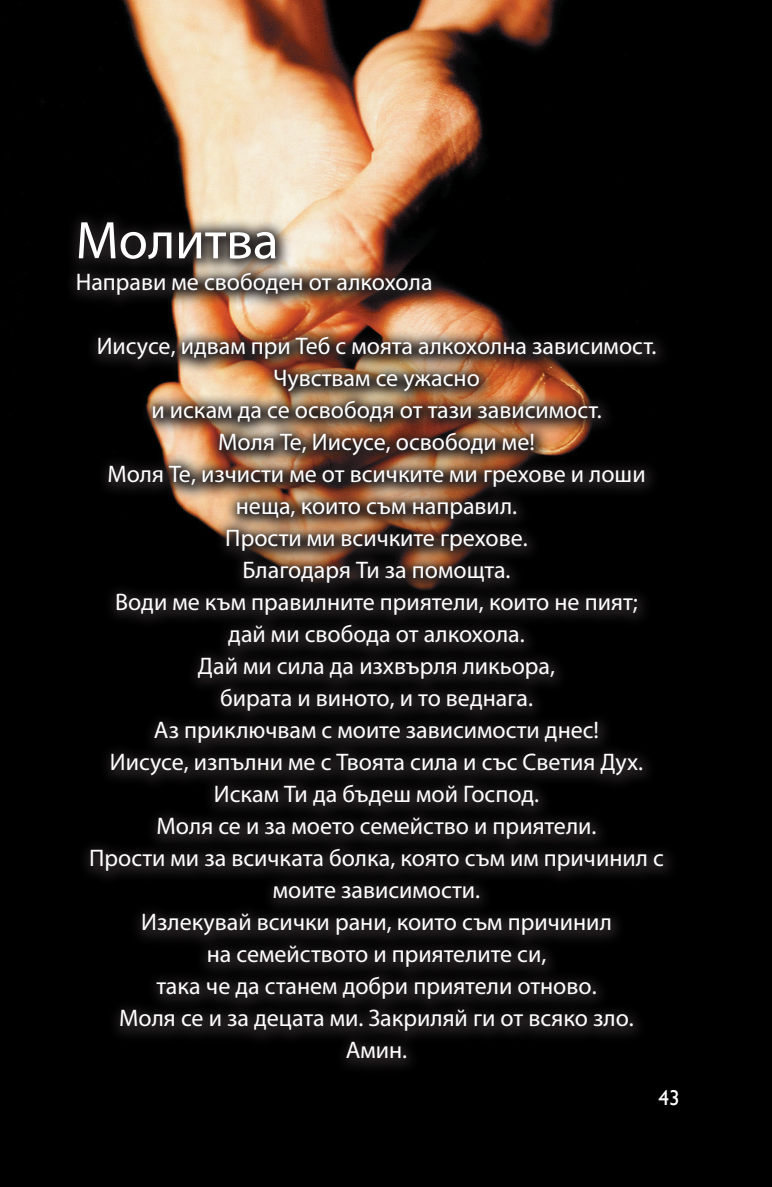

Молитва

Направи ме свободен от алкохола

Иисусе, идвам при Теб с моята алкохолна зависимост.
Чувствам се ужасно
и искам да се освободя от тази зависимост.
Моля Те, Иисусе, освободи ме!
Моля Те, изчисти ме от всичките ми грехове и лоши
неща, които съм направил.
Прости ми всичките грехове.
Благодаря Ти за помощта.
Води ме към правилните приятели, които не пият;
дай ми свобода от алкохола.
Дай ми сила да изхвърля ликьора,
бирата и виното, и то веднага.
Аз приключвам с моите зависимости днес!
Иисусе, изпълни ме с Твоята сила и със Светия Дух.
Искам Ти да бъдеш мой Господ.
Моля се и за моето семейство и приятели.
Прости ми за всичката болка, която съм им причинил с
моите зависимости.
Излекувай всички рани, които съм причинил
на семейството и приятелите си,
така че да станем добри приятели отново.
Моля се и за децата ми. Закриляй ги от всяко зло.
Амин.

Оли

бивш хулиган, пънкар, скинар и неонацист

Аз съм роден в Източен Берлин, в бившата Германска демократична република (ГДР) като първото от две деца. Израснал съм в Берлин-Кьопеник. Когато бяхме малки деца, майка ми искаше да ни изпрати на детска програма в една църква, която не беше добре оценявана в ГДР. Единственото нещо, което ме привличаше към благочестивите деца в неделното училище, бяха бонбоните от Западна Германия. Аз не успях да позная любящия Бог по този начин. Майка ми беше учителка по английски и руски език към образова-

телен център за възрастни. Всичко, което знаех за баща ми, беше, че работи като бизнесмен. Той рядко се появяваше вкъщи. Тогава посягаше към бутилката и наистина не отне дълго време родителите ми да стигнат до развод. Тогава аз бях на десет години, а моят брат на седем. В този момент майка ми трябваше да поеме грижите за нас сама. Тя не прекарваше много време с нас, защото се налагаше да води всеки ден обучението до късно вечерта. Аз и брат ми трябваше сами да се грижим за себе си. Резултатът от това беше, че ние изпадахме в затруднения.

Клоун, пънкар, футболен фен и хулиган

В училището аз направих така, че да бъда разпознаван по-скоро като клоун, отколкото като добър ученик. Всички учители бяха потърпевши от моите умения на имитатор. По това време исках да привличам вниманието, без значение какви щяха да бъдат последствията. Училището не беше просто скучно, аз искрено го мразех. През свободното си време, когато моите съученици си пишеха домашните или бяха в техните учебни групи, просто се измъквах от тези неща. Всеки ден ходех на Александерплац – място в Източен Берлин, където си търсех приключения. Започнах да общувам с няколко пънкари. През 1978 г., на 15-годишна възраст, аз станах един от основателите на първото пънк-движение в ГДР. Моето мото беше да бъда забележителен.

Всички граждани с добро поведение както и СГМ (Свободна германска младеж, т.е. комунистическият клуб за млади хора в бившата ГДР) бяха обезпокоени от това, да ни виждат как проклинаме и псуваме правителството с боядисани коси и скъсани дрехи. Ние определяхме себе си не само като страха на буржоазията, но и като истински обществени врагове. В същото време аз установих контакт с футболни фенове на един клуб, който не беше много популярен в ГДР и Източен Берлин. Незабавно бях запленен от тази нова страст. Бързо опознах групата на бунтовниците в клуба и се чувствах щастлив сред тях като пънкар и обществен враг. Това беше моментът, в който се срещнах с насилието. Ние бяхме врагове на всички оста-

нали клубове. През уикендите избухваха бунтове между феновете. Повечето пъти печелихме ние, но имаше и случаи, когато се прибирах вкъщи със счупен нос или насинено око. Бунтовете, алкохолът и омразата характеризираха моята младост.

В затвора на 17 години

Дори не бях навършил 17 години, когато Министерството на държавната сигурност (ЩАЗИ) претърси дома ни и намери литература и ленти, които бяха „враждебни за държавата", както и карикатури на Хонекер. Наложи се да отида в затвора, в т.нар. „Младежки дом", за една година, което беше истински шок за мен. Трябваше да прекъсна стажа си и сега лежах в затвора като политически престъпник – в самия разцвет на живота си. Беше наистина ужасно време. Нещата в затвора ставаха все по-тежки. Изведнъж всичките ми приятели от футбола и пънк-движението си бяха отишли. Аз бях самичък. Съвсем сам сред убийци, изнасилвачи и извратени хора. Затворът функционираше според военен режим и аз се превърнах в едно от тези момчета в затвора, които бяха човекомразци. Има го този „лош" израз: „Времето лекува всичко", но мисля, че някои от старите рани се отварят отново и отново, започвайки да ни измъчват.

Възход от футболния клуб до най-страховития хулиган в ГДР

И все пак времето изтече. След излизането ми от затвора аз отново се присъединих към бившите си приятели. Междувременно ние се превърнахме в най-ужасните хулигани в бившата ГДР, което ме караше да бъда много горд. Не можех да видя бъдеще за себе си в ГДР, въпреки че завърших стажа си. Бях изпълнен с омраза. Омраза срещу правителството, омраза срещу футболните фенове, омраза срещу полицията, аз мразех дори себе си. Всеки уикенд отивах на футболни мачове и винаги се надявах да има спорове и насилие. Моето разбиране за това, кой е враг, включваше полицията, футболните фенове и

служителите на Държавна сигурност. Заради падането на стената в Източен Берлин в началото на 90-те години (на XX век – б.р.) полицията и служебните власти трябваше да се справят с безредиците. Полицията на Източен Берлин вече не беше в състояние да контролира ситуацията. Всичко беше в пълен хаос. Разбира се, аз се възползвах от възможността да покажа себе си като образцов хулиган. Полицаите, или както ги наричах – комунистите, се страхуваха от всички хора. Футболните мачове се превърнаха в място за събиране на брутални престъпници, които се биеха през повечето време срещу полицията. От всички краища на Германия тези хулигани от източа – вече смятани за мъртви, се надигнаха отново за футболни мачове, просто за да отидат да буйстват, имайки увереността, че ще бъда с тях на първа линия. В интервала между 1990 и 1996 г. се налагаше много пъти да се явявам пред съда. По същото време се присъединих към скинарите от дясното крило. Харесваше ми играта на котка и мишка между скинарите и полицията.

Аз станах неонацист

Концертите за скинари изглеждаха нещо толкова велико за мен! Там всеки можеше да дразни властите, крещейки „Хайл Хитлер". За мен нямаше разлика, че моята страна сега се наричаше ФРГ (т.е. Федерална република Германия) вместо ГДР. Светогледът ми се измени в неонацистки, защото имах много общо с бръснатите глави. В началото почти не пропусках концерт на групите от дясното крило. Аз дори ходих с тях на демонстрации в Дания и Швеция. По същото време изпитвах удовлетворение от футболните безредици и алкохола. В края на 90-те аз и мои стари приятели имахме възможността да си отворим кръчма. Моментално бях ентусиазиран от идеята. Стоейки зад бара, тълпи от футболни фенове биваха заливани с алкохол, едно питие след друго. Партитата бяха общи и непрестанни. Нямах нищо против пиенето на алкохол, а по-късно пробвах и с наркотици. Отначало не го забелязвах, но впоследствие осъзнах, че съм станал пристрастѐн към тях. Все повече и повече се замесвах в престъпле-

ния. Чувствах се много зле. Ситуацията се превърна в пълна бъркотия! Всичко около мен стана толкова мрачно. Нощно време си мислех за смисъла на живота. Когато бях на дъното и се чувствах зле, аз някак си усещах, че някой там би могъл да ми помогне. Имаше ли Бог?

Получих Библия за мотоциклетисти

Много често в живота ми, Бог ми подаваше ръката Си, но аз винаги Го отхвърлях. Въпреки това Той не се отказа. Случиха се невероятни неща. Един уикенд бях поканен на среща на мотоциклетисти. Всичко много приличаше на футболните мачове и на обстановката при дясното крило скинари: много алкохол, силна музика и т.н. Застанал пиян в бара, не можех да повярвам какво се случва пред очите ми: сред всички тези окаяни момчета няколко мотоциклетисти с големи жълти кръстове на жилетките си приближаваха към мен. Те ми казаха, че са християни, и ме поканиха в тяхната шатра. Срещата на членовете от „Племето на Юда" беше съдбоносен момент в живота ми и беше определена от Бога. Момчетата от „племето" ми разказаха за своите лични преживявания с Него. Въпреки че бях пиян, това за мен беше една напълно незабравима вечер, приключила с обща молитва. Един от тях накрая ми даде „Библия за мотоциклетисти". Вкъщи аз я оставих настрана, заедно с другите ми книги. Как би могъл някой да знае, че тази книга ще стане една значима основа за живота ми?

Времето минаваше, а все още бях собственик на кръчмата. Бог ме докосваше отново и отново, но аз се опитвах да Го заглуша с алкохол и наркотици. В неделите седях пред телевизора и превключвах програмите, докато все още страдах от махмурлук. Отново и отново засядах да гледам NBC. В 12:30 ч. в неделите пастор Волфганг Вегерт проповядваше от неговия телевизионен амвон. Без да ми направи впечатление, тази програма стана редовно гледана от мен. Аз дори си навивах алармата на часовника, така че да не пропусна посланието, даже и когато не се прибирах вкъщи до рано сутринта.

Използвайки своето умение да имитирам

Заведението не вървеше добре, така че трябваше да намеря някакъв друг източник на средства. Един умен приятел ме посъветва да спечеля пари от здравни осигуровки, като взема медицинско свидетелство, което показва фалшиво заболяване. За целта беше необходимо да си болен поне за една година. Ние открихме, че това би било възможно само при психосоматичните заболявания. Сдобих се с някаква информация за процеса на клиничната депресия и съставих историята. Аз си изиграх депресията пред доктора. В началото всичко вървеше добре. Десет месеца ходих на терапевт и възползвайки се от моите способности на имитатор, успешно се представях за пациент с депресия. Изведнъж здравното осигуряване натисна спирачката на моите гуми, като отхвърли плащанията. За да постигна целта си, трябваше да вдъхвам увереност, че съм болен за цяла година. Но два месеца все още липсваха. Психологът ме посъветва да потърся лечение за психосоматични заболявания, което би отнело най-малко шест месеца, преди осигуряването да ми го позволи. Аз все още не осъзнавах дали лекарят е разбрал, че просто се преструвах, но, естествено, бях доволен.

Ако познаваш естеството на германската бюрокрация, би разбрал изненадата ми от факта, че одобрението се беше озовало в пощенската ми кутия само след една седмица. Едва сега осъзнах стойността на моето изпълнение: трябваше да приема това лечение! Това също така

означаваше, че няма да съм на разположение за работа в заведението за най-малко шест седмици. Моят партньор беше категорично против това, защото аз бях притегателен център за кръчмата и при моето отсъствие той би претърпял финансови загуби. Аз обаче си проправих път и поех в тази посока. Една посока, която щеше да промени живота ми.

Първия път, в който прочетох Библията

В допълнение към моите музикални дискове, книги и списания взех също и Библията за велосипедисти със себе си. Във влака на път за клиниката четох от нея за пръв път. Имах странно усещане, което беше извън моя контрол през следващите няколко седмици. На жп-гарата при здравния комплекс бях посрещнат от служител на клиниката. Разбрах, че ще трябва да се изявявам в ролята на човек с маниакална депресия през предстоящите седмици. Двадесет и четири часа в денонощието аз трябваше да лъжа докторите, терапевтите и останалите пациенти. Осъзнавах, че това беше повече от просто малко актьорски умения. По време на пътуването си с влака бях прочел в Библията, че Иисус спасява. Без да се замислям много, аз се помолих на Бога да поеме контрола над ситуацията. Молитва, която нямаше да остане нечута.

Аз прикривах себе си, доколкото е възможно, и разигравах представлението си. Всички вярваха в моята депресия. В началото дори изпитвах удоволствие да заблуждавам лекарите и терапевтите. След две седмици започнах да се чувствам неспокойно. За да минава времето, ходех на църква в неделните сутрини. Бях топло посрещнат там, но службите бяха малко отегчителни и хората изглеждаха по-скоро тъжни.

През следващите няколко седмици спортувах много и ходех на разходки. Вечерите от време на време четях Библията. Осъзнавах все повече и повече колко мрачен беше животът ми. Изведнъж времето и дистанцията ме накараха да осъзная какъв живот съм имал и колко много той беше навлязъл в един безизходен коловоз. По време на самотните ми разходки осъзнах, че в основата си моето

съществуване беше изпълнено с егоизъм и лъжи. Мислех все повече и повече за Библията и за безнадеждността на живота си.

Аз предизвиках Бога

Около обед на 21 ноември 2002 г. (четвъртък) аз напуснах клиниката, за да се разходя другаде. Този път поех в различна от обичайната посока. И в този момент предизвиках Бога.

„Иисусе, ако Те има в действителност, сега е възможността да изявиш Себе Си. Сега, тук, на това безлюдно място, без да има зрители." Аз реших да вървя през тази гора, докато Иисус не ми се открие, дори и ако трябваше да ходя в продължение на два дни. Когато минавах през гората и по хълма нагоре, аз Го предизвиках за втори път: „Хайде, Иисусе, изяви Себе си", извиках към небето. Изкачвах се все по-напред и по-напред. „Къде си? Нима всички тези милиони хора вярват в една фантазия?" Да, аз предизвиках Бога. На върха на хълма видях една огромна сграда, която приличаше на замък или имение. Вътрешно се бях разпалил. Усещах, че ще се случи нещо. Изведнъж се озовах пред една голяма табела с надписа GLAUBENSZENTRUM (Център на вярата). Аз бях на територията на библейско училище. Разтреперан, си зададох въпроса: „Това ли е отговорът?" Сякаш изпаднал в транс, взех брошура от дървената кутия, закачена на портата на библейското училище. Това беше една книжка от Рейнхард Бонке – „От недостатък в предимство". Докато вървях бавно към града, започнах да чета тази малка книга.

„Ти ли си, Иисусе?"

Аз не чувах нищо – нито стъпка, нито звук. Прочетох книжката, да, наистина

тя успя да ме вдъхнови. Дума след дума, изречение след изречение. Изведнъж някой ме докосна. Обърках, аз се огледах наоколо и видях там да стои той – Йорг. Той ме попита: „Какво търсиш?“ Що за въпрос точно в този момент! Не посмях да отговоря, че съм тръгнал да търся Иисус. Това беше нелепо! Напълно спокоен, той ме гледаше в очите и ми каза: „Мисля, че ти търсиш Бога.“ Всичко беше затихнало. Бях шокиран. Напълно объркан, отвърнах: „Ти ли си, Иисусе?“ Йорг се усмихна и отговори: „Не, но аз имам добра връзка с Него.“ Днес, спомняйки си за този разговор, оставам доволен, че само Йорг и Иисус бяха присъствали. След като се представихме един на друг, Йорг ме покани на „динамична“ служба през следващата седмица. Без да ме пита за фамилията или номера на стаята ми, той се раздели с мен с думите: „Аз ще те взема.“ Моят ум все още крещеше: „Не искаш ли да разбереш номера на стаята ми или фамилията ми?“ „Не се тревожи, Бог ще ни събере заедно, не мислиш ли?“, отвърна той. Аз трябваше незабавно да седна някъде.

Най-накрая бях пристигнал

Ето ме, седнал на пейка между двете клиники и зачетен в книжката на Рейнхард Бонке. На последната страница открих молитвата за покаяние. Осъзнах, че това беше много важно решение в моя живот. Съзнателно и решително аз се молех с молитвата за покаяние в 14:55 ч. на 21 ноември 2002 г. Не само веднъж, дори не два пъти, но цели три пъти. В рамките на минути бях наясно с целия си живот. Видях всички хора, които бях наранил. Видях един футболен фен, покрит с кръв, когото бях премазал на Александерплац. Всички престъпления и мръсни номера, които бях извършил, станаха видими за мен. Бях съкрушен от чувство на вина и ужас. Толкова много хора бяха страдали заради мен. Бях превърнал всичко в абсолютен хаос. Можеше ли Бог да ми прости тези неща? Бих ли могъл да оставя всичко това при „кръста на Голгота“? Да, бих могъл. Да, аз трябваше да го сторя. И го направих.

Плаках и плаках отново и отново. И най-накрая бях пристигнал. Небето стоеше отворено. Благодаря Ти, Господи.

Всеки християнин има своя лична среща с Бога, всеки има своя собствена драматична или недраматична история за разказване. При някои хора процесът на промяна е по-дълъг, докато в други случаи на човек му е необходимо по-малко време. В моя случай светогледът ми се беше преобърнал точно за една минута. Това беше една радикална промяна. Аз бях новороден човек. Всичко преди 14:55 ч. на 21 ноември 2002 г. принадлежеше на стария Оли.

Изведнъж прозрях същността на всичко, което беше около мен. Планините, дърветата, поляните – всичко беше създадено от Бога толкова удивително. Преди всичко усетих силното желание да разбера дълбоко Библията. Аз исках да опозная Иисус – Този, на Когото предадох живота си.

ОЛИ
Днес Оли работи като детски
и младежки пастор в Берлин.
Бъдеще за ТЕБ – Организация с идеална цел
www.zukunft-fuer-dich.de

БЕН ПРИЙСТ

Основател и президент на „Племето на Юда“

Няма време за умиране

Бен Прийст си подготви спринцовка с хероин. Въвеждайки умело иглата във вената, той усети с цялото си тяло как се разлива познатото усещане. Колко ли пъти беше правил това? Хиляди, без съмнение. Но все още Бен не знаеше, че този път ще е различно. Този ден, 11 май 1980 г., щеше да е денят, в който за малко да умре.

Бен обаче нямаше шансове в това си начинание. Той замени хероина с кокаин. След това, за да се презастрахова, си инжектира и амфетамини. Седейки, зачака да умре. Не беше точно смъртта, която Бен си представяше, но беше бягство от болката на живота. Той се беше стремил към това от момента, когато баща му почина, когато Бен беше на 7-годишна възраст. На 11 години започна да пие, а на 13 започна и с наркотиците. Когато дрогата спря да му въздейства достатъчно силно, той се присъедини към малък незаконен клуб на мотоциклетисти, надявайки се, че това би му дало чувството за сигурност и принадлежност към семейство – нещо, към което се беше стремил цял живот. Но не се случи. Всъщност празнотата в сърцето на Бен го поведе към още повече наркотици, насилие и мизерия в един мрачен затвор в Луизиана.

Беше законно освободен от затвора. Но не се освободи от болката. Когато Бен прелистваше мислено страниците на своето мрачно минало, си спомняше за по-малкия си брат. Три години по-рано той стана откачалка, защото повярва в Иисус. Беше пастир на църква в Луизиана. Колко странно, мислеше си той. Бен погледна през прозореца към тексаското небе. Досега трябваше да е вече в безсъзнание, но вместо това беше съвсем в кондиция и напълно невредим.

Истината беше, че Бен не беше добър в умирането

Спомни си случката, когато някой беше подпалил къщата, докато той беше вътре. Беше твърде упоен, за да намери пътя към изхода. Щеше да изгори жив, ако дядо му не беше дошъл и не го беше извлякъл навън. Целите му дрехи – всичко, с изключение на яката и ръкава на тениската, която носеше, беше изгоряло. Странно, но самият Бен нямаше нито едно изгаряне по тялото си.

Друг път, когато Бен участваше в сделка с наркотици, нещата не се подредиха добре за него и той беше преследван и блъснат от „Линкълн Континентал". Освен това имаше много случаи, в които бяха насочвали пистолет срещу него. Във всичко това се забелязваше, че Бен Прийст просто не можеше да бъде застигнат от смъртта... Пронизителен звън на телефона разтърси Бен от неговите спомени. Той се заслуша внимателно, докато някаква жена на име Глория, приятелка на брат му, му каза, че трябва да отиде на църква тази сутрин. Църква? По-вероятно беше да отиде в ада. „Виж..." – каза той на жената. – „Не знам къде бих могъл да отида на църква." „Предлагам

църквата „Лейкууд", която е в Хюстън." – каза тя. – „Името на пастора е Остийн."

Бен затвори телефона и се замисли за обаждането. Приятното действие на наркотиците вече беше преминало, защо пък да не отиде? Нямаше нищо, което да губи. Някак Бен отиде до църквата. Той влезе в храма, където имаше зала само с правостоящи. „Нуждаеш ли се от място, братко?" – попита го портиерът.

„Не ме наричай братко!" – отговори сърдито Бен. Мъжът го остави да се настани в близост до първите редове. Бен се заслуша с внимание в проповедта. „Просто дай на Иисус шанс да промени живота ти." Брат Остийн проповядваше. „Дори и Иисус не би могъл да ми помогне сега... Твърде много съм се отдалечил." – мислеше си Бен. След богослужението той се прибра вкъщи и прекара следобеда, инжектирайки си доза след доза наркотици. И отново тялото му просто отказваше да умре.

Същата тази вечер Бен се върна в църквата. „Нуждаеш ли се от място, братко?" – попита го същият мъж. „Казах ти да не ме наричаш така!" Бен отново се заслуша в проповедта, смятайки, че за него е твърде късно.

После той излезе от църквата и застана на пътното платно. Можеше да почувства действието на наркотиците. Присъствието на смъртта не можеше да бъде сбъркано. „Това е." – помисли си Бен. Изведнъж той се свлече на колене и направи нещо, за което не си беше помислял, че ще направи. Той започна да се моли. „Иисусе, не зная дали си истински, както казват хората. Но ако си такъв, аз Ти давам живота си." Изведнъж зад него се появи човек. Бен се страхуваше да погледне в лицето му – някак той знаеше, без да му е казано, че това беше Иисус. „Той се протегна и ме докосна" – спомни си Бен. „Ръцете Му преминаха през гърдите ми и аз почувствах раздвижване. Изведнъж се усетих... чист. Спомних си всички пъти, в които се опитвах да излича вината си. Сега, в този миг, усетих, че тя си е отишла. След това Той докосна главата ми и ръката Му сякаш премина през ума ми. Почувствах се все едно се събуждам от кошмар. Цялото ми объркване беше изчезнало. Мислите ми бяха прояснени. Имах мир. За първи път от години бях на себе си." В този момент Бен усети как в цялото му тяло се разлива сила. Помисли си, че умира. Опитвайки се да си поеме въздух, той отвори уста за последните си думи и за негово огромно учудване това, което излезе от устата му, беше на език, който той

никога не беше чувал. Секундите се превърнаха в минути, докато езикът просто се изливаше от него. Беше невероятно! „Всеки път, когато вдишвах, се чувствах така, сякаш електрически заряд се раздвижваше и излизаше от дробовете ми“ – обяснява Бен.

Вместо да умре, Бен Прийст всъщност започна нов живот

„Аз бях щастлив, но нямах представа какво и защо се беше случило. Влязох в най-близкия денонощен магазин и се опитах да попитам жената на касата дали би могла да ми обясни какво се е случило с мен. Но когато заговорих, същият странен език излезе от устата ми и жената падна на пода.“ Бен погледна надолу към нея с огромна изненада. Той нямаше никаква представа защо жената беше паднала. Бен не съзнаваше, че след срещата му с Иисус цялото му същество излъчваше Божията сила. Уплашен, че някой от минувачите може да си помисли, че е нападнал жената, той побягна от магазина и отиде да се види със своя приятел и партньор в дрогирането. Но той също не можа да му помогне. Също като жената в магазина той погледна към Бен и падна на земята. Изумен, Бен си тръгна и се отправи към другия край на града, за да види майка си. Може би тя щеше да успее да обясни какво се случва. В крайна сметка напоследък тя се държеше доста странно. Много пъти Бен надничаше през прозореца на къщата ѝ и я виждаше да се разхожда с Библия под мишница. Тя крачеше из къщата и казваше: „Сатана, не можеш да имаш сина ми!“ Когато майка му отвори вратата, Бен все още говореше на непознат език. В продължение на два часа той не можеше да проговори на английски. Той се протегна да хване майка си за ръката... и тя падна на пода. „Момче, какво се е случило с теб?“ – извика неговия пастрок. –„Пак ли си се надрусал дотолкова, че да събаряш майка си на земята?“ Той тръгна напрегнато към Бен, но на десет крачки от него... падна на пода. В този момент телефонът звънна. Бен вдигна и отговори отново на чужд език. „Бен!“ – той чу гласа на брат си, който му каза: „Ти си срещнал Бога!“

Ето какво значело!

През онази нощ Бен се завърна вкъщи като различен човек.

„Партньорът ми ще дойде вкъщи между два и три през нощта.“ Бен си спомни. „В момента, в който той спря пред вратата, аз знаех,

че вече не е мой приятел. Той донесе нова партида дрога. Аз му казах, че съм получил спасение и вече не се нуждая. Извадих холната масичка и подредих върху нея всичките наркотици, с които разполагах, след което изхвърлих масата." От този момент нататък Бен обърна гръб на всичко старо.

„Изгубих всичко, когато срещнах Иисус" – каза той. – „Изгубих всичките си приятели. Изгубих пристрастяванията си. Изгубих парите си." Но освен това Бен загуби още нещо – живота, изпълнен с болка и самота. На негово място той намери Някого, Чиято любов към него надминаваше и най-смелите му мечти. И още по-изумителното – Бен разбра, че тази любов винаги е била около него.

„Спомням си как веднъж отидох да видя баба си и дядо си. Баба ми отвори вратата на бюфета и извади малка торба. Вътре имаше парчета от всякакви материали. Тя ги сложи на масата и аз разбрах, че това бяха ръкавите и яката на тениската, която бях носил в нощта на пожара." „Миличък", каза тя, „Великият Бог се намеси в живота ти, за да те спаси. Той е предвидил за теб неща, които трябва да извършиш." След това тя извади оръфан и стар календар. Неговите баба и дядо си бяха отбелязвали дните и нощите, в които Бог ги беше подтиквал да се молят за Бен. Датите разказваха своя собствена история. Как той беше оцелял от огъня. Как изумително беше повдигнал „Линкълн"-а от корема си и беше побягнал. Всяко чудо, с което се беше измъквал от смъртта, бе съпроводено с молитва.

Бен се опитваше да разбере Божията любов. Любовта, която го следваше година след година. Любовта, която не го напусна. „Звучи ми странно" – признаваше си Бен. –"Любовта определено не е бил кодексът, по който живеех досега, макар и да осъзнавах, че се нуждая от промяна. Две седмици след като бях спасен, Кенет Копланд пристигна в църквата за обучителен семинар. Неговата тема беше „Ходенето в любовта." Това ме научи как да поставя правилната основа в живота си."

Бен беше толкова развълнуван от откриването на Божията любов, че разказваше за нея на всеки, когото срещнеше. Той си взе тетрадка, в която записваше имената на всеки, който беше приел Иисус за свой Господ. Само за четири месеца тетрадката съдържаше хиляда имена. Въпреки неговата евангелизаторска дейност Бен някак се чувстваше не на място. Той се записа да учи

в библейски колеж и го завърши, но все още не можеше да види точното си място в Христовото Тяло.

Какво точно искаше Бог от него?

Около година след като беше спасен, Бен намери отговора на този въпрос. „Една жена ми каза, че Бог ѝ е говорил насън, като ѝ е казал да ми даде мотоциклет" – спомня си той. – „Беше „Панхед 1950", оранжев с черни райета; изобщо класически „Харли Дейвидсън". Налях гориво в него и го посветих на Бога като машина, с която да воювам от страната на Неговата армия. В моето търсене на сигурност и семейство станах част от истинско семейство от братя и сестри, което по библейски се нарича „Племето на Юда"."

Беше преди повече от 19 години спрямо днешния момент, откакто Бен основа служението за мотоциклетисти, наричайки го „Племето на Юда". Деветнадесет години на проповядване за Иисус по фестивали и състезания на мотоциклетисти. През всички тези години Бен говореше на хората за Бога. Някои искаха да чуят и да разберат повече, други – не.

Смеейки се, Бен си спомня един особено груб герой, който настоявал Бен „да държи" Иисус в църквата, и за да подкрепи искането си, опрял пистолет в лицето му. Дори се опитал да дръпне спусъка, но не могъл. Бен си признава, че е бил леко разочарован. В крайна сметка това да бъдеш избавен от тялото и да отидеш при Бога, е подарък. Мисълта да отиде на небето внесла трепет в сърцето на Бен. В крайна сметка обаче радостта, която се изписала по лицето на Бен, виждайки насоченото срещу него дуло, накарало грешника да падне на колене и да се покае. Изглежда, че небето щяло още малко да почака за Бен Прийст. Той нямал време за умиране този ден. А и имало още много работа, която да се свърши.

Copyright © 2000 TRIBE of JUDAH Motorcycle Ministries Inc.
aka RIVER of GOD Church All Rights Reserved.

Корнелиус Новак

Не винаги е лесно в училище

Когато бях на 14 години, пасторът ми каза: „Корнелиус, ти ще станеш евангелизатор!". Никога не забравих тези думи, макар и много години те да нямаха отражение в живота ми.

Побойници в училище

Като малък баща ми, който беше пастор, често ме взимаше със себе на пътуванията му като проповедник. Слушайки неговите проповеди, научих много за Библията. Въпреки че знаех много за християнството или може би точно заради това, не винаги ми беше лесно в училище. За да се защитавам от хулиганите, на 12 години започнах да се боксирам. Независимо от това аз нямах проблем да изповядвам вярата си. Даже напротив, показах много ясно на съучениците си, че ще бъдат вечно изгубени, ако не вярват в Бога. Имах много въпроси към Бога и Кой всъщност беше Той, но продължавах да Го уважавам.

Още борби

По време на тийнейджърските ми години прекарвах много време в църквата. По това време започнах да проповядвам, макар и да не бях духовно лице. Занимавах се също и с бодибилдинг, а това е много различна среда. Яките момчета в света на бодибилдинга бяха неизмеримо по-различни от приятелите ми в църквата. Един ден, карайки без шофьорска книжка, претърпях инцидент. Това доведе до дълъг процес със застрахователната компания и накрая аз трябваше да платя за нанесените щети. Родителите ми направиха каквото можаха, за да ми помогнат, но като пасторско семейство не бяха натрупали богатство. Трябваше да си намеря работа, за да им върна парите, които ми бяха дали назаем.

Юмручни боеве и проблеми

Започнах работа в една дискотека като охранител. Въпреки че имах мускули и изглеждах много здрав, все още помнех, че Бог е истински и че Словото Му е истината. Чудех се как щях да приложа това в практиката си на бияч. Това не беше среда, в която се работеше лесно, и много пъти преживявах Божията закрила в поредица уязвими състояния, в които изпадах. Почти всяка нощ имаше юмручни боеве и проблеми. Колегите ми и аз работехме в различни дискотеки, но всички искаха да работят с мен, защото където бях аз, винаги беше по-мирно от другите дискотеки.

Бог на мира

Много пъти бях в смъртна опасност, но видях как като християнин Бог ме защитаваше. Особено добре си спомням един случай, в който имаше само няколко охранители в дискотеката и изведнъж се появи банда от 30 здрави момчета, въоръжени с ножове, метални боксове и бейзболни бухалки, които искаха да отмъстят за техен сънародник, който е бил повален. Един от колегите ми ми каза: „Това е краят. Проблемът е по-голям от това, с което можем да се справим."

В разгара на тази критична ситуация сякаш Бог ми каза „Аз съм Бог на мира." Извиках към небето и казах: „Ако си там, помогни ми да говоря с тази банда." Казах на колегите си какво съм почувствал, че Бог ми е казал и за молитвата ми, и реших да изляза да говоря с разгневената група. Колегите ми се опитаха да ми попречат, казвайки ми, че вероятно ще бъда убит. Аз все пак отидох и се приближих към очевидните водачи на групата. Някак чудодейно, след 20-минутен разговор, те взеха оръжията си и си тръгнаха. Когато се върнах при колегите си, един от тях възкликна: „Твоят Бог наистина е жив!". Работното ми време беше от късно вечерта до рано сутринта и около 8 часа приключвах. През това време имах много въпроси за духовните и физическите нужди, които имах, но Бог беше жив дълбоко в сърцето ми. Опитвах се да не пропускам сутрешните богослужения в неделя, така че отивах направо след нощна смяна и от време на време проповядвах там.

Свети ездачи

Духовната нужда, която осъзнах по времето, в което бях бияч, беше добра тренировка за работата ми. В продължение на няколко години бях ръководител на мото-клуба „Светите ездачи" в Германия.

„Светите ездачи" е норвежки клуб на мотоциклети, който открих, докато пътувах из Норвегия. Останах очарован от тяхното дело за Господа. Целта ми беше да положа началото на такъв клуб в Германия. Независимо от трудностите и някои съпротиви аз бях убеден, че Бог иска да отворим този клуб. Сега вече мото-клуб „Светите ездачи" съществува и в Германия.

Членовете на клуба се опитват да живеят християнски живот и извън клуба. Те търсят контакт с други мото-клубове, за да им помогнат и да ги подкрепят, но основната цел е да бъдат сол в разлагащия се свят. От 2007 г. година съм ръководител на нов мото-клуб, наречен „Семейството на Иисус".

Човешки копнеж

Когато мисля за бъдещето, желанието ми да служа на Бога се обновява. Мечтая да мога да проповядвам Божието слово на хора, които обикновено не влизат в контакт с християнска среда. Искам да срещна още мотоциклетисти и да изградя приятелство с тях. Искам да покажа, че делото на Иисус Христос не е от значение само за малка част от хората, а че това е нещото, за което всеки човек копнее дълбоко в душата си. Бог не е само за тези, които ходят на църква. За мен е привилегия да живея с Иисус и да Го преживявам. Животът ми е обогатен заради това, че знам, че Иисус е жив и е тук сега. Ето защо аз копнея да видя другите да живеят този пълноценен живот, уповавайки се на Иисус Христос.

Корнелиус „Мондо" Новак
„Семейството на Иисус"

Молитва

Освободи ме от пристрастеност
към сексуални перверзии

Иисусе, толкова съм опустошен,
чувствам се така омърсен.
Идвам при Теб с всичките си нечистоти.
Ти знаеш, че искам да бъда свободен
от сексуалните си перверзии.
Освободи ме от този зъл дух на нечистота
и неморалност.
Иисусе, зная че кръвта Ти ме очиства
от всичките ми грехове.
Иисусе, помогни ми, когато седна на компютъра или гледам телевизия, да избягвам порнографията. Помогни ми да спра да си купувам порносписания. Освободи ме от моята зависимост.
Ти си създал секса като подарък за общуването между мъжа и жената.
Помогни ми да живея живот на вярност.
Помогни ми винаги да оставам верен.
Благодаря ти, че си узаконил брака.
Искам да живея чист живот.
Дай ми любов и вярност към човека,
на когото обещах,
че ще споделя живота си с него.
Иисусе, искам да бъда чист и свободен.
Благодаря Ти за помощта.
Амин.

Молитва

Не мога да спя!

Иисусе, не мога да спя!
Толкова съм неспокоен; дай ми мир.
Има ли нещо, което да застава между нас?
Направих ли нещо погрешно?
Иисусе, покажи ми какво е то.
Прости ми всички грехове.
Дай ми спокойствие в мислите.
Заповядвам на всички безпокойства
и на безсънието да си заминат в името на Иисус.
Иисусе, дай ми мир, така че да имам добър нощен сън.
Моля се в името на Иисус.

От президент на клуб по мотоциклетизъм до майка на пет деца

„Ние сме тези, за които ни предупреждават родителите ни."

Това беше моето мото и с тази философия станах президент на клуб по мотоциклетизъм. Смятах, че съм постигнала всичките си мечти. Какво още имаше да осъществявам? Но всичко се преобърна без изобщо да очаквам.

Отстоявах позицията си

Родена съм през 1963 г., четвърта дъщеря в семейство, което копнееше за син. Като малка се опитвах да удовлетворя техните желания. Заедно с момчетата от моята улица си играех на влакчета. Научих от баща ми, че псуването и говоренето на висок глас са приемливият начин да получиш респект от околните. Само баба ми беше едно светло петно в тъмнината на моето детство, което беше белязано от вътрешни рани и външни наранявания.

Вечерите тя често се молеше за мен. Но все пак сърцето ми ставаше все по-кораво и по-кораво и радостта от живота беше схващане, което аз не разбирах.

Скоростта издуха всички проблеми надалеч

Денят, в който за пръв път се качих на мотор, беше революционен за мен. Бях почти 13-годишна, когато съседът ми, готино момче, на което бях хвърлила око, ме покани за едно кръгче с неговия „Кавазаки Z1000". Беше невероятно! Силният порив на вятъра издуха всички мои тревоги, проблеми и трудности. Изпитвах удоволствие от начина, по който се бях качила на мотора, и от звука на неговата невероятна мощност. Чувствах невероятна сво-

бода, както и мощното действие на двигателя, който ускоряваше мотора. Точно това усещане бях търсила толкова дълго.

Веднага взех мотопеда на сестра ми, без изобщо да я питам, и започнаха едни безкрайни обиколки, в които търсех пак онова усещане за сила, независимост и свобода. За жалост полицията имаше друго мнение по въпроса да карам толкова малка. Трябваше да платя висока цена от гняв и удари от страна на родителите ми за тези моменти на свобода.

Залитнах към окултизъм

Когато сестра ми почина в трагичен инцидент, бях напълно разтърсена. Започнах да пия, да пуша марихуана и се въвлякох в окултизъм. Опитвах се да се свържа с мъртвата си сестра, но всичко, което получих, бяха нощни кошмари. Усещах как демоните обсебват живота ми. Под тяхно влияние аз изгледах огромен брой от най-ужасяващите филми. Скоро бях пристрастена към насилието и към филмите с насилие.

Изложения на мотори

Прекарвах уикендите по изложения за мотори, където намирах сигурност, независимост, сила и себеутвърждаване в дивия си живот. Ставаше ми все по-трудно да приема ежедневното си съществуване, което се състоеше в пушене на марихуана, пиене, обсъждане на мачове, боеве и порно-предавания заедно с най-тежката рок музика. Имах нужда от все по-бързи и по-бързи мотори. Продължавах да се нуждая и от по-високи дози деструктивно себеутвърждаване.

Бракът ми на 21 години не помогна никак. Сега вместо родителите ми ме биеше съпругът ми. Финалният удар дойде с желанието му да продаде мотора ми. Аз просто го зарязах. Вторият ми брак, съвсем скоро след това, беше като повторение на първия. Напуснах кръга на насилие, алкохол и разделение, вземайки с мен двете си деца от втория си брак. Възгледът ми за мъжете беше

така преситен от негативни впечатления, че аз просто ги разглеждах като средство в живота си. Затова и поставих бариера в себе си, която да ме пази от бъдещи разочарования.

„Кралиците на пътя"

Ставайки все по-подвластна на трудностите и насилието около мен, през 1989 г. открих женски мото-клуб, наречен „Кралиците на пътя". Карахме от едно събиране на мотоциклетисти до друго, обикаляйки от Северно до Балтийско море. Живеех в различни светове. През деня бях бизнесдама и майка, през нощта карах такси, а през уикендите бях президент на „Кралиците на пътя".

По това време срещнах и един мъж, който ме попита дали бих искала да изпитам истински сексуални преживявания. В резултат на това изпаднах в много перверзни ситуации и достигнах до сексуално робство. Най-накрая можех да причиня същата мъка на мъжете, каквато те ми бяха причинявали с годините, и така да ги накарам да страдат с моята тъга. Бях като опиянена от силата, с която измъчвах мъжете, които мразех.

Достигането на края

През октомври 1997 г. се събудих в едно легло до мъж, когото познавах, но с когото бях имала само сексуални взаимоотношения. Изведнъж ми дойде мисълта, че изморителният и хаотичен живот, който водех, ме унищожаваше и ме поставяше в дълбока бездна от зависимости, сексуални перверзии и окултизъм. По тази пътека на безнадеждност бързо щях да свърша мъртва или най-много в затвора. Двете ми деца, които обичах повече от всичко, изникнаха в ума ми.

Аз се измъкнах, без дори да кажа „довиждане", оставяйки само бележка с текст: „Никога повече не ми се обаждай." В колата се разплаках силно и отчаяно. „Никой ли няма да ми помогне? Не искам повече да живея така."

Нямах пари, имах луд бивш съпруг, който се опитваше да ме унищожи, и имах моите перверзни сексуални похоти, с които целях да нараня мъжете, които ставаха все по-силни… Как изобщо можех да се измъкна от това?

Плачът ми беше чут

На следващия ден карах с моя мото-клуб към събиране на мотоциклетисти, където приятелка ми представи Хенинг, братовчед на нейния приятел. Хенинг ме заинтригува от пръв поглед. Нещо около него беше различно, нещо го правеше уникален в сравнение с мъжете, които познавах и върху които проектирах силната си омраза. Хенинг направо излъчваше спокойствие. Когато си казахме „довиждане", след като уговорихме следващата среща на мото-клуба, той ме остави с тотално непознато усещане – странно и мистериозно спокойствие.

Той дойде да ме види в понеделник сутринта. Радвах се, че е дошъл, макар и да бях сигурна, че като всички останали мъже ще иска „само едно нещо". Но всичко се преобърна точно обратно на представите ми. Той ми предложи да доведа сина си, който беше на година и половина, за да си поиграе с него. Аз бях изумена и трогната. Никой никога не се беше загрижвал за децата ми, дори техният баща.

Ние си говорихме и по едно време разговорът се завъртя около хобитата ни. Той каза, че най-голямото му хоби е Иисус Христос. В този миг сякаш в главата ми прозвъня аларма. Дали не бях подтиквана да попадна в някаква секта? Но нещо ме успокои и прекарахме остатъка от деня чудесно. На следващия ден той ни посети отново, носейки със себе си същата атмосфера на спокойствие, сигурност и щастие.

Въпреки че се познавахме само от няколко дни, Хенинг каза, че трябва да отпътува към Южна Германия по работа, и предложи на мен и децата да го придружим. Бях любопитна и заинтригувана и приех. Една сутрин Хенинг трябваше да отиде до офиса, така че аз и децата останахме сами в неговия двустаен апартамент. Погледнах към библиотеката с книги и си избрах една, започвайки да чета удивителната история за мъртвец, който е бил възкресен.

Иисус Христос е жив

Спомних, че съм чувала тази история и преди, когато баба ми ни четеше истории, и затова погледнах корицата на книгата. Бях изненадана, когато видях написаното на нея: Библия. Продължих с любопитство да чета и след известно време исках да зная дали

прочетеното е истина. Казах на висок глас: „Иисусе, ако наистина съществуваш, тогава ми се разкрий. Ела в живота ми и ще Те последвам."

Онова, което се случи след това, беше невероятно. Усетих, че Някой, Когото не можех да видя, влезе в стаята и в Неговото присъствие всички грешки от миналия ми живот изпълниха ума ми. Взех тетрадка и започнах да описвам всички грехове, за които се сещах. Помолих невидимото присъствие за прошка. И изведнъж се появи мир, който не можеше да се опише, а също и дълбоко спокойствие, сигурност и щастие. Сърцето ми беше разтопено и аз започнах да плача.

Когато Хенинг влезе в стаята, той веднага забеляза промяната и попита: „Случило ли се е нещо?"

Аз му отвърнах: „Защо?"

„Тук е толкова различно." Когато се приближи до мен и ме погледна в очите, той просто каза: „Ти си предала живота си на Иисус Христос!"

„Да, как разбра?" – отговорих аз.

„Загубила си грубото изражение на лицето си; ти дори се усмихваш!" – бяха неговите думи, след които се прегърнахме. За пръв път в живота си усещах какво е любов. Разбрах, че ме е посетила именно тя, защото бяхме свързани заедно в мислите си и вярата си в Иисус Христос.

Сега Иисус Христос държи кормилото на живота ми

Връщайки се в Северна Германия, не исках да казвам на никого какво се беше случило. Но не можех да го скрия. Приятелите ми изведнъж забелязаха, че съм се променила напълно. Аз им обясних ясно, че съм предала живота си на Иисус Христос. Те се държаха с мен все едно съм луда и не казаха дори една добра дума. Същото се случи с всички останали хора, които познавах. Реших да продължа напред, за да започна новия си живот. Иисус Христос държеше кормилото на живота ми и трябва да кажа, че Той

доста често кара с твърде висока скорост. Животът ми коренно се промени. Отминаха времената, когато бях въвлечена в перверзни сексуални занимания. Отношението ми към секса се промени за един ден, точно както и грубото изражение на лицето ми, копнежът ми за власт и пристрастеността ми към окултизъм и филми на ужасите.

Хенинг и аз се оженихме през 1999 г. Година преди това баща ми на своя смъртен одър предаде живота си на Иисус Христос. Сега живеем в своя собствена къща и имаме пет прекрасни деца. Три от тях са приемни деца, които дойдоха да живеят с нас – точно както се бяхме молили. Почти съм изплатила вече всичките си дългове, а и успях да простя на майка ми, на братята и сестрите ми и на всички останали, които са ме наранявали. Сега вече гледам на хората по съвсем различен начин и това ми помогна да създам много нови приятелства. Повече не желая да пренебрегвам задълженията си като майка. Благодарностите принадлежат на Иисус Христос, нашия Бог.

Хелма

Молитва

Омраза

Иисусе, освободи ме от моята омраза и гняв.
Позволи им да си отидат.
Дай ми любов към тези, които са ме наранили.
Дай ми сила да простя на тези,
които са постъпили зле с мен.
Моля се в името на Иисус.
Амин.

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ЮХА

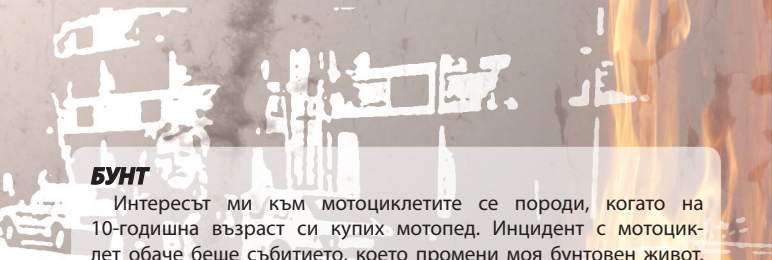

БУНТ

Интересът ми към мотоциклетите се породи, когато на 10-годишна възраст си купих мотопед. Инцидент с мотоциклет обаче беше събитието, което промени моя бунтовен живот. Родена съм през 1960 г. във Финландия. Моят бунт започна на 13 години, когато родителите ми се разведоха.

На 20 години дойдох в Швеция, за да си купя мечтания мотоциклет – „Харли Дейвидсън". Започнах да се движа с мотоциклетисти и станах член на мотоциклетистка банда в Стокхолм. Моят мотоциклет „Харли Дейвидсън" не беше просто хоби – беше целият ми живот. С него започнах съществуване, пълно с престъпления, насилие и дрога. По това време си мислех, че имам всичко и няма какво да загубя, но всъщност нямах нищо и бях загубила всичко.

През 1985 г. имах ужасен инцидент с мотоциклета. Лекарите направиха всичко, за да спасят живота ми, но беше твърде късно. Всичките ми телесни функции отказаха. Преди това да се случи стана следното – чух глас, който ми казваше: „Ще ти покажем филм, в който ти си главната героиня. Това е филм за твоя живот." „Не искам да виждам този боклук" – беше моят отговор.

„КРАЯТ НА ЖИВОТА МИ“

Разбрах, че трябва да сложа край на живота си, макар и с нежелание. Бях на път за друг свят. Бях пропаднала сред голяма тъмнина, но все още можех да мисля трезво, да си правя заключения и да разсъждавам накъде отивам. Чувствах същия вид натиск в ушите, както когато бях малка и с баща ми слизахме с асансьор в мината.

След известно време бях съвсем на дъното. Направих няколко стъпки. От дистанция виждах началото на тунел, а в другия край имаше ярка светлина.

Станах агресивна. Някой играеше ли си с мен? Нямаше да приема това, така че крещях: „Какво е това място?! Защо трябва да слизам тук долу? Кой се разпорежда тук? Имам правото да знам и изисквам отговор сега!“

ГЛАСЪТ ОТГОВОРИ: „ТИ ЗАСЛУЖАВАШ ДА БЪДЕШ ТУК.“

Не приех отговора и повторих въпроса. И тогава чух: „Ти си в ада. Няма начин да излезеш оттук, трябва да преминеш през тунела до отсрещната страна. Ти си отговорна за твоите действия, за това какво си направила и какво не.“

Но аз не исках да получавам заповеди от когото и да е, така че предизвиках гласа: „Ела и застани пред мед, така че да те видя, а след това ще видим кой ще мине през тунела, дали ще съм аз или пък ти.“

„Няма значение какво казваш, ти така или иначе ще минеш през тунела“ – беше отговорът.

ЗАЩО НИКОЙ НЕ МЕ ПРЕДУПРЕДИ?

Изведнъж нещо ме засмука – „издърпваща сила“, хвана ме и беше безсмислено да се боря срещу това. Бях избутана от силата към тунела. Колкото повече се приближавах към тунела, толкова по-зле се чувствах. Отчаяно търсех начин да избягам. В същото време трескаво премислях защо никой не ме предупреди за това място. Изведнъж разбрах, че бих могла да бъда и изгубена завинаги, преминавайки отвъдната страна на тунела. В началото на тунела паднах на колене и изкрещях: „Господи, ако съществуваш, моля Те, помогни ми сега! Не искам да умирам толкова млада! Ако ми помогнеш, аз ще се покая!“ Обещах на Бога да спра с агресивното си поведение, с взимането на нарко-

тици и пиенето... (но не и да се откажа от моя „Харли Дейвидсън“, който заемаше мястото на Бога като най-важното нещо в живота ми).

Придърпващите сили, идващи от тунела, утихнаха, докато бях на колене и изказвах обещанията си. После изведнъж се засилиха и пак ме задърпаха към тунела. Чух ридаещи гласове от отвъдната страна. „Юха, не идвай тук! Ако дойдеш тук, никога няма да излезеш.“ Тогава извиках панически: „Добре, Господи, отказвам се и от мотоциклета, каквото и да ми коства това!“

По това време още не знаех, че има стих в Писанието, който казва: „Призови Ме в ден на беда. Аз ще те избавя и ти ще Ме прославиш“ (Псалом 50, ст. 15). Аз буквално го изпитах – в моето безжизнено тяло, пред портите на ада.

ПОЧУВСТВАХ НЕЧИЕ ПРИСЪСТВИЕ

Когато се отказах от моя идол, тъмнината и тунелът изчезнаха. Сега, след като бях спусната долу до ада, се почувствах отново издигната и усетих нечие присъствие, към което извиках: „Зная, че някой е тук. Кой си ти?“ Тогава получих и отговор: „Аз съм Господ, Твоят Бог. Синът Ме помоли за теб, за да не бъдеш изгубена за вечността. Каквото и да поиска Синът, Аз Му Го давам, защото Го обичам. Ще се завърнеш към живота и ще кажеш на приятелите си и на останалите за Сина и за това, което си преживяла в ада, така че хората да не свършват там, защото не подозират за него.“

ТРУДНИ ГОДИНИ

Събудих се в болница около две седмици след инцидента, без да помня каквото и да е от случилото се. Докторът ми каза, че в някакъв смисъл съм била клинично мъртва. Аз не помнех нищо от онова, които се случи в дълбините на мрака. Върнах се към живота, но без да съм се спасила все още. Последиците от инцидента бяха така тежки, че бях в болница в продължение на десет месеца.

В продължение на три трудни години се борех с последиците от инцидента. Исках отново да се кача на мотоциклета и да се върна „във висините“. Но стана твърде скъпо да остана в мото-клуба поради членовете, които се бяха

преместили в по-скъпи жилища. Тогава ги помолих да ми върнат моя „Харли“. Аз го държах в апартамента си и се изолирах все повече и повече. След трудна борба най-накрая се преборих да спра да вземам наркотици, но след няколко посещения при гадатели, в живота ми се появиха странни демонични явления. Въобразявах си как части от мотоциклета, които седяха в кутии, започваха да се движат сами. Всичко, което се опитвах да хапна в апартамента, имаше вкус на кръв. След известно време с тези преживявания започнах да се замислям за самоубийство.

Споходиха ме мисли, казвайки си: „Преди да го сторя, искам да направя нещо добро.“ Събрах много дрехи и обмислях да ги даря на църквата. Вече беше късно, но все още имаше двама човека останали след сутрешната молитва.

„СМИСЪЛЪТ“

Заговорихме се и съвсем скоро им разказах за своя живот. Те ми дадоха малка книжка, наречена „Смисълът“, и аз реших да я прочета, преди да се самоубия. В нея прочетох за прошката на греховете ни и за новорождението. Помислих си – ако действително беше толкова лесно, както пише в книжката, значи би било възможно и за мен.

Още преди да стигна до молитвата за спасение и новорождение, която беше в края на книгата, аз вече бях отворила сърцето си и се бях съгласила, че това, което четях, беше истината и исках да я приема, както и дара на спасението. Силата на Бога дойде върху мен и аз се разтресох цялата, започнах да се смея и да плача едновременно. Цялата тежест в сърцето ми, омразата, горчивината и агонията изчезнаха и бях дарена с мир.

Около шест месеца след това се възвърна и паметта ми за това, което бях преживяла пред портите на ада. Оттогава често го споделям. Мнозина не ми вярват, но хората, които вярват в Христос, ме разбраха, а и много невярващи бяха докоснати и се обърнаха.

Сега, след като мина време, се връщам в мислите си пак там, при портите на ада, и си мисля как съм била по-отговорна за това, което не съм направила, отколкото за зли-

ните, които бях извършила. Не бях приела Божия план за спасение чрез Иисус Христос.

Скъпи читателю, предизвиквам те ти също да осъзнаеш, че Библията казва истината в стиха:

„Защото Бог толкова много обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, а да има вечен живот".

(Евангелие от Йоан, гл. 3, ст. 16)

ВЯРВАЙ В ДУМИТЕ НА ИИСУС ОТ ЙОАН 5:24:

„Истината, истината ви казвам: който слуша словото Ми и вярва в Онзи, Който Ме е изпратил, има вечен живот. Той няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота."

ХРИСТОС УМРЯ ЗА ТЕБ. НАПИСАНО Е В ПИСАНИЯТА.

Послание до Евреите, гл. 9, ст. 27-28

„Както на хората предстои да умрат един път, а след това – съд, така и Христос веднъж принесе Себе Си в жертва, за да отнеме греховете на мнозина, и ще се яви втори път, не за да става жертва за грях, а за спасение на онези, които Го очакват."

ЮХА МАТИСОН

КАРЛОС ЛАБОРДА –
„ПОКРИТИ ГЪРБОВЕ", ИСПАНИЯ

ПРОСТИ

Бунтове и самота

Роден съм през септември 1975 г. в Паленсия, Испания, в семейство от средната класа. Аз бях най-малкият от тримата братя. За известно време с родителите ми живяхме в Северна Испания, в Сантандер, може би някъде до деветата ми година, след което заради работата на баща ми, цялото семейство се върна в родния ми град.

Още от малък изпитвах чувство на бунт, без да знам от къде идваше то. Това означаваше, че където и да бях, аз бях в проблеми, особено когато около мен имаше авторитети, налагащи ми правила. В началното училище, след това и в средното училище с учителите, а след това и на различните места, на които работех – винаги показвах липса на респект, което ме правеше дързък и незагрижен за останалите хора.

Винаги се оплаквах за всичко. Може би затова и

един от първите мотоциклети, които карах, беше 49 cc Derbi FDS, който бях откраднал, заедно с няколко приятели.

Когато бях на тринадесет години, започнах да пия и да взимам наркотици, което ме направи да се чувствам по-близък до останалите деца и по-приет. Наркотиците и алкохола също така ми помогнаха да продължа да бъда бунтар въпреки че нощем постоянното чувство, което ме изпълваше, беше самотата.

По това време започнах да свиря на китара и да участвам в няколко банди, заедно с приятели. Думите на песните обикновено бяха пълни с гняв и неразбиране, като по този начин аз се опитвах да обясня какво се случваше в мен. Така започнах и да пиша песни, което пък отвори вратата на окултизма. Започнах да се занимавам със сатанизъм и да практикувам спиритуализъм и други подобни неща. Първоначално ги приехме като игра, която ни правеше различни от другите хора, но много скоро започнаха и проблемите.

Силно влечение към смъртта

През 1991 г. срещнах Ева, която сега е моя жена и майка на двамата ни синове. Нейните обстоятелства бяха близки до моите и по това време ние започнахме заедно да практикуваме окултизъм и то още по-посветено. Прекарвахме часове по гробищата по всяко време на деня и нощта. Ние практикувахме гадания, поклонението на мъртвите и дори осквернихме няколко гроба, като произхода на всичко това беше силното ни влечение към смъртта.

Неизбежно тези неща, в които участвахме, ни доведоха до проблеми и двама от нашите приятели се самоубиха. Бяхме само на седемнадесет години,

а животите ни бяха така объркани, не само социално, но и личностно. И двамата имахме проблеми с поведението и бяхме агресивни и непокорни, както и продължавахме да имаме много мисли, свързани със смъртта. Ставаше все по-трудно да общуваме с останалите хора по нормален начин и мислите за самоубийство и невъзможността да приемем себе си, ставаха все по-силни във времето.

Няколко години по-рано Ева се беше свързала с една група християни, които беше срещнала на концерт на Ози Озбърн. Те й бяха говорили за силата на Бога да освобождава хората от неща, като тези, в които ние бяхме затънали.

Времето си минаваше, но животите ни не се променяха. Един ден си спомнихме за думите, които тези хора бяха казали по време на концерта и за посланието им и започнахме да прекарваме повече време с тях (до тогава се бяхме срещали само случайно). Те споделиха посланието за Иисус с нас по прост начин, без ритуали или литургии, без студени и дистанцирани думи, които ние бяхме свикнали да чуваме от хората, говорейки за Бога.

Също така ни запознаха с хора като нас, не професионалисти, които говореха за Бога, защото това им е работата, а мъже и жени, които бяха изпитали от първа ръка ползите от това да отговориш утвърдително на въпроса, който Иисус зададе на болния мъж в къпалнята Витезда: „Искаш ли да бъдеш изцелен?“ Можеш да прочетеш тази история в Евангелието на Йоан 5 гл.

Послание от небето

По това време ние бяхме отворени за Библията, но без никакво обвързване – не приемахме думите на Иисус персонално. Смятахме, че да си мислим за Иисус с някаква топлота беше достатъчно и че всичко е наред в животите ни. Нашето разбиране беше, че посланието от небето няма смисъла на обвързване с Бога. Може би другите хора, чиито животи бяха по-лоши от нашия, се нуждаеха от Иисус повече, но за нас да си мислим с приятна нагласа за Него, беше достатъчно.

Времето минаваше, но нищо не се променяше; нашите животи продължаваха да бъдат обгърнати от депресия, мрак, агресия и невероятната тежест на вината, която изпитвахме, заради това че не можехме да бъде като другите „нормални" хора.

От 1994 г. нататък Бог започна да ни конфронтира с нашите животи и очакванията ни и да ни показва, че ние се нуждаехме да си отговорим на важния въпрос: „Искаш ли да бъдеш изцелен?"

Все още бяхме отворени към Евангелието и дори посещавахме някои църкви и християнски общности от време на време, но без поемане на ангажимент за посланието на Иисус; може би защото бяхме смутени от това, какво биха казали нашите приятели или пък заради натиска за това, че живеем живот, напълно в противоречие с посланието от небето. Въпреки това, през 1995 г. стигнахме до момента, в който осъзнахме, че приемането на Божиите думи беше отговорът, който ни трябваше, за да се разрешат проблемите, с които се сблъсквахме.

Бог приготвяше път, за да ни помогне да разберем, че се нуждаехме Иисус да влезе в нашите животи и да почисти всички лудости. Във всеки

живот Бог извършва това, от което има нужда. В моя случай, спомням си, аз крадях по време на работа и се опитвах да изкарам допълнителни пари, продавайки откраднатото. Това ме накара да се замисля какъв съм аз и осъзнах, че през целия си живот, бях обръщал гръб на Бога.

От онзи момент не можех просто да се справя с живота в два свята – моят и на Бог. Опитвах се да служа на двама господари. До този момент не смятах, че е важно дали думите на Бог ти влияят или не. Аз исках да намеря нещо, за което да се хвана в живота си, но то да не променя начина, по който живеех, което ако трябва да бъде наречено с думите, които Бог използва, е греховен начин на живот.

Спомням си, че казах на Бога: „Твърде млад съм, за да променям живота си и да спра да правя неща, които не са ти угодни. Остави ме да живея, така, както искам и после, когато съм на 35-40 години, можем да поговорим отново за живот, който да ти е угоден." Аз не осъзнавах, че всичко, което Бог искаше да направи, беше да махне от мен всички неща, които ми създаваха проблеми и ме безпокояха с години и искаше просто да излекува раните ми. Живеех на външен вид добър и религиозен живот, преструвайки се на някого, напълно различен от това, което бях аз вътрешно; бях като един лош християнин или още по-зле, в действителност, аз не бях никакъв християнин.

Това беше, което чувствах, че Бог ми казва за това как съм Го предал.

Знаех, че имаше въпроси, на които бих могъл да отговоря с „да", като например: „Ходиш ли на християнски събирания? Обичаш ли семейството си? Пееш ли християнски песни? Помагаш ли на другите?" Можех да отговоря с „да" на всички тези въпроси, но пак си оставах същия аз.

Знаех, че Бог ми казваше: „Нуждая се от сърцето ти. Искам да ти простя и да те променя. Искам да те изцеля! Искам да отмахна товара на вината ти!"

Тези думи кънтяха в главата ми и ме накараха да плача като малко дете, молейки Иисус да дойде в сърцето ми и да го направи чисто. Сега разбирах думите Му и всичко добиваше смисъл. Спрях да бъда религиозна личност и станах нов човек, който имаше взаимоотношения с Иисус. Можех да почувствам, че нещо специално се случваше и най-накрая Иисус стана реалност за мен.

Започнах да се моля редовно, като начин, по който се доближавах до Бога, да чета Неговото слово (Библията), за да разбера как да бъда по-близко до Него и да Му бъда угоден. Започнах да чувствам, че съм ценен за Него, че съм приет и не съм осъден; започнах да преживявам Бога по близък и любящ начин, което беше невъзможно да си въобразявам просто. В същото време Ева преминаваше през същия процес с Бога, срещайки трудни ситуации, които я водеха към това да приеме Иисус за нейн Спасител също.

Днес, нашите животи се основават на думите и посланието на Иисус. Това не ни прави супер хора или пък по-добри от останалите, но нашите проблеми с поведението ни изчезнаха. Окултизмът и всичко свързано с него, останаха в миналото. Ние повече не се нуждаехме от този боклук, за да се

чувстваме значими. Иисус запълни празнотата с Неговата любов и мир. Имахме надежда и увереност, че ще прекараме вечността с Иисус и това ще бъде нещо много специално. Няма по-силно чувство от усещането, че ти е простено.

Ние обичаме рок музика, мотоциклетите и културата, която ги заобикаля, но обичаме и сме обичани и от Иисус.

По настоящем сме президенти на клуб по мотоциклетизъм „Покрити гърбове" и нашето най-голямо желание е хората да познаят Иисус по личен начин.

НЕ ИСКАХ ДА ЖИВЕЯ

Исках да стана коминочистач

Роден съм в семейство с майка католичка и баща протестант. С изключение на това, нямаше нищо друго специално в моето детство; то премина просто и по начин който всеки би могъл да си представи първите години на едно момче.

Когато пораснах достатъчно, за да мога да избера кариерата си, реших да стана коминочистач. Знаех за няколко стажантски програми в близост до родния ми град, за които можех да кандидатствам, но имаше едно конкретно семейство, с което нямах контакти, а те бяха специалисти по чистенето на комини и работеха към Армията на спасението. За мое учудване всъщност нямах други варианти, така че приех възможността да започна обучението си с това семейство, ако изобщо исках да постигна нещо. В началото се държах на дистанция спрямо тях, но с течение на времето бях впечатлен от начина, по който това семейство живееше. Те живееха толкова по-различно от мен.

За мен беше ясно, че Иисус не е герой от приказките

Веднъж жената от семейството ме покани на богослужение. Не мога да си спомня защо се съгласих да отида, но това което говореше проповедникът ми стана наистина интересно, и така реших да предам живота си на Иисус.

Но моите приятели, които бяха станали по-важни за мен от моето семейството, ми казаха, че ако реша да се присъединя към Армията на спасението, те не биха искали да имат нищо общо с мен. Поради това аз бързо се отказах от решението си. В този момент моята вяра все още не беше достатъчно силна. Но след

1. Timotheus 2.4
Evangelism on Wheels
BIKER CHURCH

всичко, което преживях в църквата, за мен беше ясно, че Иисус не е просто герой от приказките; бях напълно убеден, че Той е жив.

Както и да е, започнах да оплитам живота си, имах връзки с няколко момичета и често ходех по купони. Докато бях трезвен, прекарвах времето си в един гараж заедно с приятели, в който работехме над един стар „Харли Дейвидсън". Заедно с тях отидохме на ваканция в Белгия. По време на това пътуване един от приятелите ми беше ударен от камион. Той оцеля, но много въпроси изпълниха главата ми тогава: „Какъв е смисълът на живота…?" Ако аз бях умрял в инцидент, щях ли да съм подготвен за вечността? Бих ли могъл да застана лице в лице със своя Създател?

Повече не исках да живея

Имах доста дълга връзка с едно момиче, която обаче приключи изведнъж. Някак изгубих стабилността в живота. Започнах да взимам доста наркотици и чувствах, че безсмислието на всичко все по-силно обхваща душата ми. В един момент вече не исках да живея.

Тогава бях на 26 години и усещах, че съм приключил с живота. Отидох в един прочут парк в Цюрих, който беше известен с това, че е свърталище за наркотици.

Единствената ми мисъл беше да взема колкото се може повече дрога, но така, че сам да мога да си поставя последната инжекция. Чувствах, че не ми е останало нищо, за което да живея. По пътя към този парк обаче се случи нещо забележително – аз преживях Иисус наново. Изведнъж усетих силен страх и сякаш вътрешно Иисус още веднъж ме попита дали съм готов да отида във вечността и ако смятах че съм готов, дали бях убеден, че ще отида при Него? Усещах, че не зная къде бих попаднал, ако умра. Това ме накара да се обърна и да не отнема живота си. Прибрах се вкъщи, извадих Библията си и започнах да я чета. Усещах как копнея да се върна при Иисус и как се изпълвам с вътрешен мир, когато затвърдих решението си отново да се доближа до Него.

Нови приятели

Когато вярата ми беше изпитана отново чрез приятелите ми, аз бях уверен в решението си. Не исках да променям новоположената ми връзка с Иисус, Който сега беше станал мой най-добър приятел, дори и заради старите си приятели. Стана точно така, както се опасявах. Някои от приятелите ми ме изоставиха заради

моята вяра в Христос. Не беше лесно и аз бях много огорчен за загубата на приятелите си.

За мен беше добре, че познавах някои християни-мотоциклетисти, които ме подкрепиха в този миг и не ми се наложи да остана сам с новата си вяра. По-нататък във времето някои от старите ми приятели възстановиха отношенията си с мен. Беше невероятно усещане да видя как истинските приятелства могат да оцелеят и да пораснат, дори ако начинът на живот и фокусът между хората са различни.

Домашни групи

След няколко несигурни първи стъпки във вярата получих шанс да се присъединя към нещо като християнска домашна група за изучаване на Библията, която ми помогна да продължа напред. Също така се присъединих към църквата, където бях работил, и там срещнах Кристина, която по-късно стана моя жена. Заедно с нея се включихме в проект за подпомагане на младежи в нашия град. Отворихме кафене, където младите можеха да идват, да си вземат по нещо вкусно, да поговорят с някого и да получат приятелска помощ. Там срещнах много млади хора, които бяха изпаднали в същото безсмислие, което бях чувствал и аз.

Минаха седем години, преди да се изпълни мечта ми да отворя християнски клуб за мотоциклетисти. Казваше се „Учениците на Христос" и целта ни беше да достигнем до всички мотоциклетисти в Швейцария с посланието за Бога и да им бъдем на разположение, когато те се нуждаят от нас.

По-рано моят „Харли Дейвидсън" беше най-важното нещо за мен, но сега, когато станах християнин, Иисус намери място в моя живот. Днес Кристина и аз имаме три деца и животът ми е в друга перспектива. Семейството ми е по-важно за мен от всичко друго, което притежавам.

Ханс-Петер Герих
Президент, Служение за мотористи „Учениците на Христос"

Контакти:
Disciples of Christ Motorcycle Ministry
Hans-Peter Gehrig, Schlössliweg 3
CH-3400 Burgdorf, Switzerland

Тел: +41 034 422 08 25,
E-mail: schaempu@d-o-c.ch
Сайт: www.d-o-c.ch

МОЛЯ СЕ НА БОГА ВСЕКИ ДЕН

Аз познах Бога преди малко повече от пет години. Знаех за Него още от ранно детство, но си имах свои неща, върху които мислех, и не оставаше място и време за мисли за Бога. Като малък посещавах неделното училище и също така уроците по религия в началното и средното училище, но като тийнейджър вече свирех на барабани и бях доста див.

Жена ми изигра много важна роля в пътя ми към Бога. Тя Го позна преди мен. Аз се прибирах вкъщи от турне и я намерих да изучава Библията. Хвърлих един поглед, а тя се подразни, че й чета от Библията, само когато тя има нужда. Една неделя тя ме убеди да отидем в църквата за испаноговорящи „Ривър". Това беше денят, в който Господ докосна сърцето ми. Музиката беше феноменална, аз просто се разплаках заради страстта си към музиката – беше невероятна. Докоснат от Светия Дух, предадох живота си на Иисус Христос.

От този ден се моля ежедневно на Бога. Толкова съм Му благодарен за това, че прости греховете ми. Зная, че Бог

ми е дал вечен живот чрез Своя Син Иисус Христос. Това е добрата вест, която Бог има за нас. Той е справедлив, загрижен и ни обича. Това е обещание за всички хора.

Никой от нас не е това, което Бог желае ние да бъдем. Затова Той е изпратил Своя Единствен Син, за да умре на кръста. Там, на кръста, Иисус пое всичките ни грехове върху Себе Си. Иисус умря на кръста, но три дни по-късно Той възкръсна от гроба и победи смъртта.

Добрата новина е, че Иисус Христос пое нашите грехове и вината ни върху Себе Си и чрез Него ние сега сме простени. Не е ли удивително? Това означава, че всеки от нас, чиито грехове са простени от Христос, ще намери място в небето за вечността с Бога. Ако не познаеш Бога и не намериш мир чрез Него, ще бъдеш вечно отделен от Бога. На мен това не ми допада – а на теб?

Искам да те видя и да бъда с теб един ден в небето, така че ако още не си научил за добрата новина, все още има време да Го познаеш.

Евангелие от Йоан, гл. 3, ст. 16 е един от любимите ми пасажи в Библията. Това са думите на нашия Спасител Иисус Христос:

„Защото Бог толкова много обикна света, че отдаде Своя Единороден Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, а да има вечен живот."

Не е ли прекрасно това? Също така мисля, че и Посланието към Римляните е чудесна книга.

Ако търсите бърз и добър начин да познаете Бога, това е вашата книга. Написана е от апостол Павел. Той е написал тринадесет от книгите на Новия Завет. Също така прочети и книгата Деяния на апостолите; тя обяснява как апостол Павел е познал Бога и дава основите на съществуване на църквата.

Бог да благослови всички!

Нико Мак Брайън, IRON MAIDEN

Пътят към Спасението

БОГ ИМА ГРИЖАТА!

Някои хора смятат, че Бог не се грижи за тях, но Библията говори за това, че Бог ни обича толкова, че Той е изпратил Своя Син Иисус, за да умре вместо нас! Да поеме наказанието, което ние заслужаваме. Ние сме толкова ценни за Бога, че Иисус беше готов да умре за нас, докато ние все още бяхме грешници (Римляни 5:8).

НИКОЙ НЕ Е СЪВЪРШЕН

Никой не е съвършен, всички ние вършим грешни неща. Това е, което Библията нарича „грях". Нашият грях е, който ни отделил от Бога. Нашият грях е като бариера, която не ни допуска да имаме взаимоотношения с Бога. Иисус е дошъл тук, на Земята, за да възстанови взаимоотношенията ни с Бога. Той е поел греховете ни върху Себе Си и е умрял на наше място. Поради това, че Иисус е направил това за нас, пътят към Небето е отворен и така всеки, който повярва в Него, няма да умре, но ще има вечен живот. Това означава вечно общение с Бога, прошка на греховете и правилен живот пред Бога. Състояние, в което сякаш никога не сме вършили нищо лошо.

ПРИЯТЕЛСТВО С БОГА!

Дълбоко във всеки един от нас съществува празнина и ние се опитваме да я запълним с материални придобивки, благосъстояние, партита, секс, наркотици и т.н., но всичко това никога не би ни донесло вечен мир. Само Бог може да запълни тази празнина и да ни даде истинско удовлетворение; удовлетворение не просто за момента, но което ще остава за цял живот. Ако избереш да поставиш живота си в Божиите ръце и Го помолиш да ти прости, ще имаш лични отношения с Него.

Това е, в което се състои истинският християнски живот! Не става дума за суха и отегчителна религия, но за живи взаимоотношения с Бога!

БОГ ЖЕЛАЕ ДА ТИ ДАДЕ ПЪЛНО УДОВЛЕТВОРЕНИЕ

Не е случайно, че четеш това; Бог има план за теб! Когато избереш Божия път, ти ще намериш пълния смисъл на живота и ще бъдеш напълно удовлетворен.

Дотогава, докато избираш да вървиш по свой собствен път, ти ще пропускаш Божия план за твоя живот. Никога няма да бъдеш истински удовлетворен и винаги ще усещаш, че нещо ти липсва.

ПРИБЛИЖИ СЕ ДО БОЖИЯ ПЛАН ЗА ТВОЯ ЖИВОТ

Ако искаш да помолиш Бог да ти прости, можеш да се помолиш с тази проста молитва и да Го поканиш в своя живот, вземайки решение да Го следваш. Ако си сериозен в това си намерение, Бог ще ти прости греховете и ти ще имаш лично взаимоотношение с Него и приятелство, което ще трае до вечността.

МОЖЕШ ДА СЕ ПОМОЛИШ ТАКА:

„Иисусе, вярвам, че си умрял на кръста и си възкръснал на третия ден. Благодаря Ти, че си пожелал да умреш вместо мен и да поемеш наказанието, което заслужавам. Прости греховете ми и ме изпълни със Светия Дух. От този момент ще Те следвам, Ти Си Господ на моя живот. Амин."

КАК ЩЕ ЧУЯ БОЖИЯ ГЛАС?

Можем да разговаряме с Иисус за всичко и можем да сме сигурни, че Той ще ни помогне както в ежедневните неща, така и в най-важните решения за живота ни. Най-накрая искам да ти дам някои насоки за това как можеш да позволиш на взаимоотношенията ти с Иисус да се развият и как да познаеш повече Бога. Също така искам да те поздравя за това, че си взел най-важното решение, което ние, хората, можем да вземем: да помолим Иисус да ни прости греховете.

Някои важни наставления за твоя нов живот с Бога:

Прочети „книгата с инструкции" (Библията) или както някои я наричат „Най-добрата инструкция преди животът да приключи".

Говори често на Иисус и не забравяй да слушаш Неговите отговори!

Погрижи се да си намериш приятели християни, които могат да ти помогнат и подкрепят!

Кажи на останалите за решението си. Кажи им за вярата си в Иисус! (Това само по себе си е част от спасението ти.)

Намери църква, в която можеш да разбереш повече за Бога и да развиваш вярата си.

И още едно нещо:
не забравяй, че Бог е винаги с теб!

Днес аз реших да поставя живота си в ръцете на Иисус и да Го приема за свой Спасител.

Дата: _____ Място: _____

Бих искал да се запозная и с други християни наоколо.

Име:_____Възраст: _____

Адрес:_____

Телефон:_____ E-mail: _____

За контакти:
Християнска баптистка църква – Младост
ул. Проф. Александър Теодоров Балан и
ул. Проф. д-р Васил Златарски
Младост 2
1799 София
тел.: +359 88 708 64 42
ebcmladost@icloud.com
www.ebcmladost.com

СВЕН КУЧУК КРИСТИАНСЕН
ПРЕЗИДЕНТ
СЛУЖЕНИЕ
„УЧЕНИЦИ НА МОТОЦИКЛЕТИ"

Прилив на адреналин, но никога мир

През лятото на 1988 г. внезапно почувствах нужда да се махна за известно време. Като дете имах пастрок, който беше алкохолик и насилник, и бях под грижите на системата за деца в приемни семейства. Когато близък приятел почина, а членовете на семейството ми станаха фанатизирани християни, имах чувството, че ще полудея. От много години животът ми беше бъркотия и престъпността ставаше все по-голяма и по-голяма част от него. Изработване, трениране на тактики, както и ожесточени битки, станаха доста интензивна част от живота ми и никога не водеха до нещо различно от неприятности. Кашата, в която се бях забъркал, беше заради грешния тип приятели, с които излизах. Всички ние живеехме на ръба, за да запълним празнотата в себе си и това просто ни смазваше, без да ни дава мир.

Издирван от полицията

През това лято разбрах, че полицията ме издирва, и вероятно беше добре да се „покрия" за малко. Тъкмо бяхме извършили въоръжен грабеж и за да не разказвам надълго и нашироко, много полицаи ни търсеха. Точно след грабежа някой започна да чука като луд по вратата ми, казвайки че са ме разпознали. Започнах трескаво да мисля, чудейки се къде да се скрия. Тогава си спомних за евангелизационната конференция, която се провеждаше на север от Осло, в град, наречен Конгсвингир. Майка ми ми беше казала, че отива там (тя беше повярвала и беше станала фанатична християнка преди няколко години). „Е, помислих си аз, никой няма да се сети да ме потърси точно там", затова събрах една чанта багаж, взех и спалния чувал и потеглих с колата.

Моето скривалище стана място на свобода

Когато пристигнах в околността на лагера, там нямаше никого. Повечето от хората се бяха събрали в голяма шатра, където се провеждаха богослуженията. Насочих

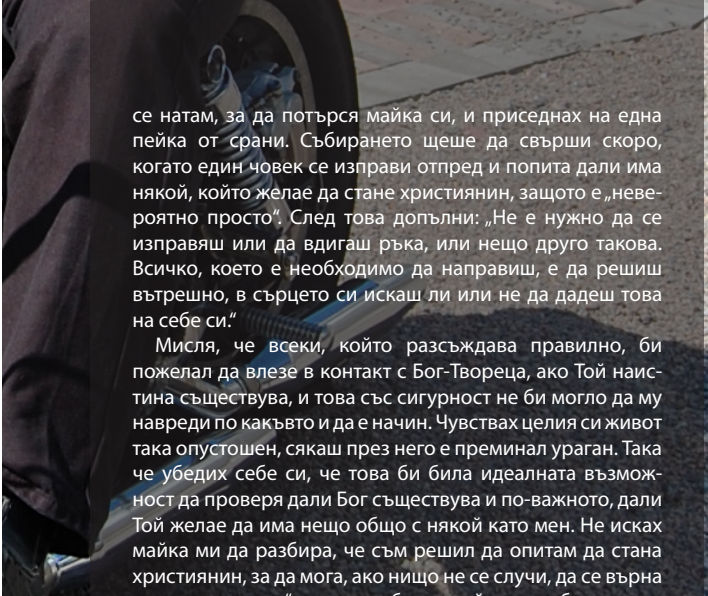

се натам, за да потърся майка си, и приседнах на една пейка от срани. Събирането щеше да свърши скоро, когато един човек се изправи отпред и попита дали има някой, който желае да стане християнин, защото е „невероятно просто". След това допълни: „Не е нужно да се изправяш или да вдигаш ръка, или нещо друго такова. Всичко, което е необходимо да направиш, е да решиш вътрешно, в сърцето си искаш ли или не да дадеш това на себе си."

Мисля, че всеки, който разсъждава правилно, би пожелал да влезе в контакт с Бог-Твореца, ако Той наистина съществува, и това със сигурност не би могло да му навреди по какъвто и да е начин. Чувствах целия си живот така опустошен, сякаш през него е преминал ураган. Така че убедих себе си, че това би била идеалната възможност да проверя дали Бог съществува и по-важното, дали Той желае да има нещо общо с някой като мен. Не исках майка ми да разбира, че съм решил да опитам да стана християнин, за да мога, ако нищо не се случи, да се върна към „нормалния" си живот, без никой да ме обвинява за каквото и да е.

Усещането за свобода беше по-добро и от това да се напушиш

Казах нещо от сорта на: „Добре, Господи, ако Те има, то ще стана християнин или сега, или никога. Ако наистина съществуваш, трябва да ми дадеш категорично и пределно ясно доказателство за това; ако ли не, аз ще се върна към стария си път." В същия миг сякаш нещо започна да се движи в мен от главата до петите. Единственият начин да ви го обясня е да ви накарам да си представите ужасно топъл летен ден; такъв, в който направо дъхът ви спира от жега. Взимате си един студен, прекрасен и освежаващ душ. Това изпитах аз! Беше нещо, което се свърза с моето вътрешно състояние и премахна тъмнината и всичко лошо, което винаги ме беше депресирало и сякаш си отиваше с моите сълзи. Да, невероятно

наистина, но аз плачех като дете. Не бях плакал, откакто бях на седем години, когато си помислих, че ще е добра идея да излея кофа с вода върху нищо неподозиращия ми пастрок, който беше в задния двор. Няколко дни след тази случка не можех да приседна. Тогава вторият ми баща ми каза, че коравите мъже не плачат; затова спрях да плача. И така ето ме мен, коравият мъж, седя на една пейка и плача. Хлипах толкова силно и неконтролируемо. Повече не ми беше възможно да се крия от майка си или от когото и да било друг. Чувствах се така, сякаш някакъв много тежък товар бе свален от мен. Сякаш ми беше простена огромна грешка, която бях извършил поради ходене по моите собствени пътища, а не по тези, който Бог имаше за мен чрез Христос, или пък поради следването на моите собствени планове, които бяха унищожителни за мен, вместо да последвам Божията прекрасна воля за живота ми.

Той е единственото, за което си струва да се живее

След случилото се обаче не всичко потръгна гладко. Много хора използват израза: „Като танц върху рози." Аз също ще използвам този израз, но моят танц върху розите включваше и тръни! Има обаче разлика между бодилите на днешния ден и тези на вчерашния, както и проблемите не изглеждаха така, както са изглеждали по-рано. Може би трябва да ги нарека предизвикателства. Сега вече чувствам, че не съм сам, и когато настъпи трудна ситуация, сякаш има някой, който ме превежда през нея и ме води до сигурно и тихо място. Библията казва: „Той постави краката ми на скала и укрепи стъпките ми." Това е сигурност, която няма да се поклати.

Преди да стана християнин си мислех, че повечето християни седят на твърди пейки всяка неделя и всички са или стари дами, или пък мисионери в Сибир, или пък в джунглите на Африка. Не можех в по-голяма степен да греша за това! На първо място, имаше някои невероятни

събирания, изпълнени с живот, музика и танци. На второ място, Бог смята, че е добре за мен да правя това, което най-много обичам да правя на света: да карам мотоциклет.

Да карам мотоциклета си ми носи толкова радост и аз не чувствам нужда да пробутвам Библията насила на всеки, когото срещна по пътя. Перспективата ми за вечността се открива на хората около мен под формата на мир, сигурност и любопитство относно това, което правя. Бог не желае да бъда голям герой сам по себе си; Той е Единственият, Който е голям чрез мен. Така че вече нищо не ме притиска. Аз просто се срещам с хора и това се случва естествено. Иисус е Този, Който е Велик; Той е Този, за Когото си струва да се живее. Той дава надежда и смисъл на живота.

Двойна свобода

Карам мотоциклет от повече от 25 години, като отделно съм бил и монтьор. Преди да стана християнин, да карам мотоциклет беше начинът, по който преживявах свободата. Сега с Иисус в сърцето ми аз имах двойна свобода! Не може да бъде описано с думи, просто трябва да се изпита.

Обожавам звука на моя „Харли" и също така обожавам да бъда по пътищата с моите братя и сестри от служението ни и от останалите клубове! Невероятно е да имаме приятели-християни в нашите собствени среди и в клубовете по цял свят. Нуждаем се от многообразието на хората от всички култури, които са внесли решителна промяна в живота си към добро, избрали са да бъдат светлина и протягат ръце да помагат на хората в нужда. Така хората виждат Иисус такъв, какъвто Е. Учениците не могат да правят това сами, никой не би могъл, и точно заради това ние се нуждаем от обединяване, което виждаме, че настъпва в Европа и по целия свят!

Служението за ученици на мотоциклети

Днес съм женен за една невероятна жена на име Ейрин и имаме две деца – и двете момчета. Живеем в Южна Норвегия и сме благословени с добри професии. Бог винаги е бил до нас, за да ни помага, да ни дава сили, да заличи всички мои минали бъркотии и да благослови семейството ми. По пътя винаги има и дупки, но Бог никога не ни оставя да паднем в тях. Той винаги ни помага в моментите на трудности и ни прави по-силни.

Също така аз бях благословен да бъда част от началото на служението за мотоциклетисти „Племето на Юда" в някои европейски страни, където участвах в продължение на петнадесет години. Преди три години се оттеглих от служението, за да видя какво още е приготвил Бог в Своя съвършен план за нашия живот. По това време работех с млади хора като помощник-пастор в местната ни църква в Кристиансанд.

Преди около година Бог ме повика отново на сцената с мотоциклетите и скоро ми стана ясно, че Той иска да започна нещо ново. Така беше започнато служението „Ученици на мотоциклети". Сърцето ми трептеше за мотоциклетистите през цялото време и сега беше време да започне да действа. Всички имахме призив в живота си, както е описано в последните стихове на Евангелието от Марк, глава 16. Това е основен призив за живота ни, без значение към кой мото-клуб принадлежим. Аз осъзнах, че е важно за организацията и принципите й нищо да не ни задържа далеч от това, което Бог е планирал, дори и когато говорим за културни различия.

Така беше поставено началото на „Учениците", за да достигаме до хора в нужда и да създаваме семейна среда, в която всички показвахме любов един към друг.

В това служение всеки може да кара мотоциклета, който му харесва и който може да си позволи. Също така организираме събирания за хора от всички социални групи. Повечето от нашите членове са имали тежко минало, но всички ние можем да дадем свидетелства за

чудесата на Бога, които Той върши и днес! Мисията ни е да протягаме ръка към хора в нужда и да се забавляваме колкото се може повече.

Имаме връзка в затвори, центрове за рехабилитация, центрове за зависимости и в различни църкви. Всички членове на служението ни спазват поверителност относно своята идентичност и ситуация и ние се отнасяме към хората в нужда с пълна дискретност и поверителност на информацията. Потърси ни и може би нашите способности да се изправяме след буря биха помогнали и на теб.

Фанатичен християнин?

Да стана християнин, беше много повече от това, което си представях. Моето предишно разбиране за членовете на семейството ми, които бяха станали „фанатични" християни, се промени изцяло. Ако „фанатичен" може да се преведе като „изключително ентусиазиран", то тогава и аз бих искал да съм „фанатичен"!

Вземи решение още днес върху основата на пасажа от Римляни, глава 10, стихове 9 и 10!

Нека Бог те благослови със здраве, хляб на трапезата, дрехи, които да носиш, сила и добри доходи! И всичко това в името на Иисус Христос!

Твой брат в Христос….

КУУКС

Свен Куук Кристиансен
Президент
Служение „Ученици на мотоциклети"

Открий ни във Facebook за повече информация и снимки…

Молитва

Бъдещето ми

Изпитвам толкова ужасна вътрешна болка!
Боли ме толкова много, че просто искам да умра!
Помогни ми, Иисусе!
Моля се за Твоята помощ.
Освободи ме от тази болка.
Искам да живея!
Дай ми бъдеще със семейство, което е цяло.
Мечтая и копнея за живот, изпълнен със свобода и радост. Искам да бъда свободен от стария си живот.
Искам да имам изцяло нов живот в свобода и истина.
Освободи ме от лъжите.
Благодаря ти, Иисус, за това, че ме обичаш.
В Твоето име, амин!

Ако Бог съществува, тогава е необходимо Той да се покаже

Здравейте! Казвам се Улф Кристиансен

и мога да нарека себе си рок музикант. Прекарах по-голямата част от юношеските си години, свирейки в различни групи в Гьотенбург, и животът ми беше фокусиран само върху това да стана рок звезда.

Свирех в различни клубове в Гьотенбург и животът ми беше като рок енд рол. Спомням си, че понякога трябваше да се прибирам у дома пеша до Партил (няколко километра, защото често изпусках последния автобус) след купонясване цяла нощ. Имах махмурлук, поглеждах нагоре и казвах: „Ако Бог съществува, тогава Той трябва да ми се покаже." Исках доказателства, видими доказателства.

Копнеж за един смислен живот

По странен начин копнеех за един по-смислен живот, но в същото време се страхувах да направя крачката към него. Не бях очарован от християните, защото изглеждаше, че те живеят много скучен живот. Уважавах това, че другите вярват в Бога, но мислех, че това няма да е за мен. Знаех, че ако стана християнин, ще трябва да променя някои неща в живота си, като мислех, че става дума за външния ми вид, но не разбирах, че всъщност промяната трябва да стане вътре в мен.

Брат ми беше променен

Когато на 20-годишна възраст се обърнах назад, разбрах, че съм уморен от живота и групата, с която свирех. Имаше проблеми, спорове за пари и разногласия между членовете ú.

Един ден брат ми се прибра и ми каза, че е станал християнин, което беше тотален шок за мен. Опонирах му, колкото можех, но все пак не успях да отрека,

че в него имаше промяна към по-добро. Казах, че ако Бог съществува и е добър, Той трябва да оправи бъркотията, която ние, хората, създаваме. И ако Той е Бог, трябва да е наясно, че ще бъде така, понеже Той ни е създал и знае всичко. Всеки, който има мозък, ще разбере, че това е една защита, която ние, хората, сме си създали.

Разсъждавах по този начин около година, докато един ден не ме поканиха да отида на събитие, което щеше да се проведе в Слотскоген в Гьотенбург. Току-що бях скъсал с приятелката си, с която бяхме заедно четири години, и не бях много в настроение да ходя, но казах: „Добре, все пак ще дойда."

„Човече, Бог те обича"

Когато отидох там, видях много хора и те ми казаха, че две вярващи момчета ще говорят, но нямах представа какво ще се случи. Тогава изведнъж две момчета с много дълги коси се качиха на сцената. Изглеждаха така, сякаш свиреха в някоя рок-банда, и тогава те казаха: „Човече, Бог те обича!". Повечето от предразсъдъците ми за това как трябва да изглежда християнинът изчезнаха. Те казаха, че трябва да избереш „за" или „против" и че няма средно положение. Знаех, че не съм напълно „против", но не бях изцяло „за", затова мислех, че мога да дам шанс на Бога, но само един, и ако няма резултат, тогава няма да пропилея живота си в „пътуване с Иисус".

Дадох шанс на Бога

И така, тази нощ дадох шанс на Бога и не знаех от какво приключение всъщност ще бъда част. Престанах да свиря в групата, която така или иначе ми носеше само проблеми и казах на Бога, че ако ми покаже, че

това, което казва Той, е истина, ще Го последвам... От този момент животът ми се промени много. Разбирах, че трябва да се откажа от нещо, за да получа друго. Той ми показа, че всъщност това, което ми казва, има значение.

Всичко започна с началото на групата, която по-късно създадох в Гьотенбург – „Йерусалим", и с която обиколих почти целия свят... Но това е друга история.

Да... това е историята на живота ми или малка част от нея... Така че какво да кажа... Че Бог съществува? Да, Той съществува, но има условия за нас, за да Го изпитаме. Горделив, арогантен и независим човек не може да изпита Бога; необходимо е смирение и желание, за да Му позволим да влезе в живота ни... Всъщност е много просто, но твърде трудно за нас да се предадем... Всички наши доводи ще ни държат несигурни... незащитени.

Всички ние правим избори всеки ден за много неща, но може би това е най-важният избор, който някога правим – наистина го вярвам. Възможно е да се повярва, ако някой иска..., но само ако наистина го иска...

Бъдете благословени....

ДА ЖИВЕЕШ НА ГРАНИЦАТА НА РИСКА

ЙОХАН РЕЙДЛ

Това свидетелство е в благодарност към всички мои колеги, някъде там навън!

Аз съм на 38 години, името ми е Йохан Рейдл и съм роден в Регенсбург. В продължение на 14 години живях в централна Франконя. Шофьор съм на камион и превозвам силози от 1995 г.

Пораснах като католик, за което днес мога да кажа, че беше добре за мен. Преди да навляза в тийнейджърските си години, някак се чувствах силно свързан с Католическата църква. Моята баба, която ходеше редовно на църква, ме беше възпитала да смятам за важно посещаването на църковните служби.

Изведнъж обаче аз отрязах всички контакти с църквата и с вярата ми в Бога. Като погледна назад към живота си, напълно съм сигурен, че Бог е бил заинтересуван от мен дори и в моментите, в които аз не съм се интересувал от Него. Дори днес мога да си спомня някои определени случки, в които Бог определено беше с мен.

БЕШЕ ЛИ ТОЙ ТОЗИ, КОЙТО МЕ ПАЗЕШЕ?

Когато погледна назад към живота си, се виждам като млад мъж, каращ пистови мотори. Сега мога да осъзная как Бог ме е пазил от по-сериозни последици в инцидентите, които имах по пистите. Един конкретен инцидент все още ми е пред очите. Карах по една писта с взет назаем мотор. Съединителят и спирачките отказаха и за съжаление карбураторът се задави. Аз карах по един склон, от който се правеха скокове, скоростта ми беше висока и осъзнах, че при това състояние на мотора нямам друг избор, освен да скоча. И скочих!

Точно в този ден бях минал на цяла затворена каска вместо отворената каска, която обикновено слагам. Това беше Божията защита над мен и по такъв начин се отървах от това падане само с минимални наранявания. В следващите няколко години имах подобни такива „почти инциденти". Когато станах на 19 или 20 години, започнах да взимам дрога (канабис) и се замесих с наркодилъри. Към същата тази група се присъединиха и сводници, с които също общувах. Замесвах се в масов бой и пак, като по чудо, оцелях. Днес се запитвам: „Защо се отървах така леко? Беше ли Бог Този, Който ме пазеше?" Разбира се, че беше Той, защото Той имаше други планове за мен.

ПРЕСЯКОХ ЦЕЛИТЕ ЩАТИ БЕЗ НИКАКВИ ПАРИ

Когато планирах първото си пътуване към Северна Америка, бях на 21 години и определено не знаех какво да очаквам. Бях изпаднал в тежка безизходица. Без да имам много пари и понеже нямах и работа в този момент, аз се отправих към Щатите за седем седмици. Пътувах до Ню Йорк и оттам към Лос Анджелис и Флорида, кръстосвайки цялата страна. Наложи се да опозная провинцията и хората в нея и това ме постави в трудни ситуации много пъти. Например, когато останах без пари, се наложи да продам багажа си, за да си купя гориво; друг път пък бях събуден в колата си от полицай, наложи ми се да спя в приюти за бездомници, както и да се обърна към църковна организация за пари, за да мога да си наема кола под наем. Особено в църквите, аз си измислях всякакви оправдания. Веднъж казах, че съм бил ограбен току-що. Друг път пък се озовах на църковна служба, на която аз бях единственият бял човек и всички други бяха чернокожи. Там бях поканен от Кръглата глава – чернокож, който беше открил Христос, докато е бил наркодилър в Лос Анджелис. Изобщо бяха луди преживявания!

КАРАНЕ НА ЗАДЕН ХОД В ПАРКИНГ ПРИ 37 МИЛИ В ЧАС

Най-ужасните ми преживявания бяха на остров Кийс, намиращ се на юг от Флорида. Там срещнах един скитник, ветеран от Виетнамската война, който си живееше като клошар. Той ми разказа, че е получил кредитна карта от свои приятели и че би могъл да си купи всичко, което пожелае. Аз така или иначе не пътувах с благородни цели, затова и съзрях възможността. Отидохме в един

магазин и си купихме уиски с картата, която всъщност беше откраднатa. Аз подправих подписа, докато скитникът отнасяше уискито към колата. Количеството му беше около 24 литра!

Продавачът обаче се усъмни и се опита да ме накара да остана, докато повика полицията. В последния момент се отскубнах и побягнах към колата, където чакаше скитникът. Охраната на магазина ме подгони с палка в ръка. С някакъв голям скок достигнах до колата точно навреме. Охранителят стовари палката върху колата с цялата сила, която имаше. Аз дадох на задна скорост и подкарах колата из паркинга с повече от 37 мили в час. Майка и дете едвам успяха да се отдръпнат от пътя ми. Ако не го бяха направили, сега щяха да са мъртви. Първо се скрихме, а след около 8 часа вече карахме в посока Маями с откраднати регистрационни номера. Продадохме уискито и си поделихме печалбата. С последните си стотинки в джоба се отправих на пътуване обратно към дома. Казах на скитника да върне наетата кола след три седмици; в противен случай щяха да ме издирват.

ИНЦИДЕНТ С ЕЛЕКТРИЧЕСТВОТО МЕ СЪБУДИ

На 22-годишна възраст моите родители ме измъкнаха от тъмното ми съществуване и аз станах част от техния транспортен бизнес като шофьор. Малко след това, може би съм бил на 23 години, преживях голям инцидент с електричество, който промени живота ми и ме събуди. Замитах силоз с телескопична метла и прихванах електричество при напрежение от 20 000 волта. Паднах долу, преминавайки през платформата. След около 20-30 минути

се събудих и първото нещо, което попитах електротехниците, беше през колко волта съм преминал. Когато те чуха какво се е случило и ме видяха да стоя пред тях, изпаднаха в шок и веднага повикаха линейка. След три дни в болница и лечение с електролиза (около 30 литра течност бяха изпомпани от тялото ми) аз продължих моето пътуване сам. Мисля, че Бог искаше да ми каже: „Синко, върни се при Мен, нуждая се от теб да правиш нещо друго." Шест месеца по-късно срещнах жената, която стана моя съпруга. По това време тя ходеше в християнска домашна група, пееше в църковен хор, четеше Библията и я прилагаше във всеки ден от живота си. В домашната група хората говореха за проблемите си, но обсъждаха също и приятни неща. Наистина го препоръчвам на всеки да опита!

Станах част от това и вече са минали 14 години. Намерих свободна християнска църква, където се запознах с много и различни хора, всичките вярващи в Бога. Поради всичките ми преживявания със сигурност мога днес да кажа, че Бог ме водеше от деня на раждането ми. Той ме преведе през живота и ме водеше до състоянието, в което съм днес, което е пълноценни взаимоотношения с Иисус Христос, Бог Отец и Светия Дух.

ТОЙ ПРОТЕГНА РЪКА КЪМ МЕН

Срамувам се да кажа, че всъщност в своите млади години не бях заинтересуван от Бога. Днес виждам, че Бог се е опитвал да ми говори във всеки възможен миг. Той винаги е протягал ръката Си към мен, докато аз най-накрая я улових. Все още съм като малко дете и се уча да вярвам

в Бога. Преди доста години имах възможност да си купя ремарке, след като прекарах няколко тежки финансови години. Трябваше обаче да се науча да вярвам на Бога повече, отколкото на парите. Страхът и съмнението не идват от Бога; те са чисто човешки!

РАБОТАТА МИ СТАНА МОЕТО ПРИЗВАНИЕ

Като самонает шофьор на самосвал, разполагащ с такъв, аз все още правя доста грешки, които биха ми донесли финансови трудности и биха ме отчаяли. Наистина съм благодарен на жена си и на домашната група, но най-вече на Иисус Христос, за помощта и подкрепата в трудни времена. Моята работа като шофьор със собствен бизнес се превърна и в мое служение. Бог ми показа какво значи да бъда милостив към колеги, които са преживели инциденти, и Той ме използва като инструмент и канал на Неговата любов. Наскоро посетих двама шофьори на камиони. Единият от тях се беше блъснал в дърво. Чудо от Бога беше, че този мъж е оцелял. Аз го поздравих в болницата за новия му живот и му дадох Библия. Мога да говоря за много такива срещи, но това, което искам да ти кажа, е следното: търси близост с Бога, защото Иисус казва, че когато Го потърсим, и то с цялото си сърце, тогава ще Го намерим. Искам да те окуража да опиташ. Не е невъзможно! Има много възможности, които са пред теб. Християнски радиостанции, църкви в твоя роден град, християнски книги за четене; да, наистина има много начини да се открие Бог.

Така че преди да потеглиш с камиона, просто се помоли за минутка. Молитвата е разговор с Бога и има толкова

много предимства! Мисля, че ти казах достатъчно, и сега искам да ти пожелая всички благословения от Бога, благословено пътуване с твоя камион и благословени мигове в дома ти, със семейството ти, приятелите и близките.

Твой приятел,
ЙОХАН РЕЙДЛ

П.П. Дизел за 40 цента!
Миналата година на спирката за камиони при „Шел" аз разбрах какво значи честност. Заради голямо объркване цената на дизела беше изписана на 40 цента за литър! Първоначално се зарадвах и си казах каква приятна изненада е това. Но пасторът на моята църква ме окуражи да бъда честен и да кажа на управителя на бензиностанцията за грешката. Аз си доплатих разликата и това ми даде възможност да говоря с него за вярата си в Христос. Бог и Светият Дух действаха. Друг път ми се е случвало да бъда опазван, когато лагерът на колелото се е оказвал дефектен. Друг шофьор го беше забелязал и ми обърна внимание. Ако бях продължил пътя си така, най-вероятно колелото щеше да се запали или пък да се откъсне оста. Последиците можеха да бъдат сериозен инцидент с много неприятни последици.

Молитва

Безпокойство

Отварям сърцето си за Теб, Иисусе Христе!
Премахни всички лоши мисли,
които тормозят душата ми.
Благодаря Ти за кръвта Ти,
която ме очиства от всичките ми грехове.
Освободи ме от всички тревоги и ми дай мир.
Дай ми сила да живея чист живот.
Моля се в името на Иисус.
Амин.

BIKER CHURCH

Църква за мотоциклетисти Европа

Църквата за мотоциклетисти в Европа е мрежа от християнски клубове и асоциации, които искат да достигнат до Европа със словото на Бога. Ние разпространяваме Библията за мотоциклетисти, която е специално за тази социална група. Издател на Библията за мотоциклетисти е „Библия за народите“, като изданието е създадено в сътрудничество с Църквата за мотоциклетисти за Европа, клубове и асоциации от различни страни.

Църквата за мотоциклетисти за Европа не е една единствена група, но е мрежа от различни християнски лидери. Нашата общност се основава на братството и приятелството. Мрежата предлага обмяна на информация и участие в малки или големи събития за клубове и общности, които са част от организацията.

Църквата за мотоциклетисти в Европа – Пастори

В църквата има мрежа от пастори от различни църкви и организации. Отговорностите на пастор на такава църква са: да проповядва словото на Бога, да консултира, да организира служби за мотоциклетисти и да присъства на сватби и погребения.

Църква за мотоциклетисти Европа

Biker Church Europe e.V
Aulkestrasse 28
48734 Reken
02864-882907
www.bikerchurch-europe.com
info@bikerchurch-europe.com

Банкови данни:
Biker Church Europe e.V.
Sparkasse Westmünsterland
IBAN DE614 015 453 000 363 479 61 /
SWIFT-BIC WELADE3W

www.bikerchurch-europe.com

Мотоциклетистки организации по света

BIKERS FOR CHRIST
P.O. Box 4974
Oceanside,CA. 92052
USA Tel.: +1(760) 940-0257
E-mail: bfcintlhq@hotmail.com
Website USA: www.bikersforchrist.org
Website Europe: www.bikersforchrist.eu

God's Squad CMC International
The International Secretary
GSCMC INTERNATIONAL EXECUTIVE
PO Box 463 BORONIA 3155 VIC
AUSTRALIA
godssquad@gscmc.com
www.gscmc.com
www.concernaustralia.org.au

Club Maranatha MC
475 Route 257
Lingwick, Québec
Canada J0B 3B1
Phone: 1-819-657-1052
Email: claude.legris@xplornet.ca
Web: http://www.sommet.net/moto/

CHRISTIAN MOTORCYCLISTS ASSOCIATION SOUTH AFRICA
PO Box 6561, Halfway House 1685
South Africa
E mail: cmaadmin@cmasa.org.za
Tel: +27 72 930 6635 | Fax: +27 86 642 8610

Christian Motorcyclists Association USA
P.O. Box 9, South Hatfield,
Arkansas 71945,
Tel: +1(870) 389-6196
cmausa@cmausa.org | www.cmausa.org

The Salvation Riders MC International
President:, Jørn Kenneth Andersen
Frelsesarmeen,
Postboks 105, 4302 Sandnes, Norway
www.the-salvation-riders-mc.org

Tribe of Judah
Motorcycle Ministries
TOJMM International HQ Houston Tx
P.O. Box 2423 Humble, Texas 77347
E-mail: toj@tribeofjudah.com
Web: www.tribeofjudah.com

Biker Clubs Europe

EUROPEAN CHRISTIAN BIKER NETWORK

EUROPEAN MOTORCYCLISTS FOR CHRIST
www.emcrally.com

BIKER CHURCH EUROPE
Biker Pastor Roul Åkesson
Aulkestraße 28
D-48734 Reken
Tel: +49 2864 882907
Fax: +49 2864 882909
www.bikerchurch-europe.com
roul@bikerchurch-europe.com

Street Church Bikers
Roul Åkesson, President
box 99, 20120 Malmö
Sweden Tel:+46709314121
www.streetchurch.se

BIKER CHURCH SWITZERLAND
Biker Pastor Hans-Peter Gehrig
www.bikerchurch-europe.com

Disciples of Christ President:
Hans-Peter Gehrig
Schlössliweg 3, 3400 Burgdorf
Switerland
Tel: +41344220825
Mobil: +41793529142
E-mail: schaempu@d-o-c.ch
www.d-o-c.ch

BIKER CHURCH SCANDINAVIA
Box 99
SE-201 20 Malmö, Sweden
www.bikerchurch.se
Tel: +46-40-671 03 60

Albania

CMA Albania
Julian Osmani Tirana Albania
+355694033795
http://www.facebook.com/#!/cma.albania

Austria

Disciples of Christ
Motorcycle Ministry
Präsident, Holy Thomas
Tel.: 0676 / 42 62 060
d-o-c-wien@live.de

Belgium

CMA Belgium
www.cmabelgium.org
info@cmabelgium.org
Tel +32 (0)477 578020

NOMADS Biker for Christ / Maasland
Albert Willems
Kerkstraat 58
3630 Maasmechelen
Belgie
willemsalbert@skynet.be
Tel +32 4747200 66
Tel +32 89760473

SOLDIERS FOR JESUS MC BELGIUM
Gsm +32 495 15 34 92
johansfjmc@hotmail.com
www.soldiersforjesusmc.com
www.soldiersforjesusmc.be

Bikers for Christ
www.bikersforchrist.eu

Czech

Road 146
President Libor Galač
mobil: +420 603 960 337
E-mail: libor.galac@volny.cz

Corsica

BIKERS FOR CHRIST CORSICA
chapter elder Cusseddu micky
phone +33603337761
bfc.corsica@hotmail.fr.

Denmark

Exodus MC
Kenneth Manniche
+45 22580671
www.exodus-mc.dk
info@exodus-mc.dk

MC Kilden
v/Ole K. Kristensen
Sallvej 18
8881 Thorsoe
www.mckilden.dk
E-mail: president@mckilden.dk
+45 40500056

Tribe of Judah MM – Odense
clausbogeholm@mail.dk
www.tribeofjudah.com
+4523239671

MC Kirken
Annette og Kai Bækkel
+45 30703136
www.mckirken.dk
mckirken@gmail.com

Estonia

Gospel Riders MM
Gospel Riders Estonia Motorcycle Ministries
Jurgis Kazjava
+372534256 77
info@gospelriders.ee
www.gospelriders.ee

Faroe Island

Cross-Bikers MC Føroyar
Dánjalstrød 15, FO-100 Tórshavn, Faroe Islands Tel: 00298-312927
mobil: 00298-212927
e-mail: vic-car@post.olivant.fo
Homepage: www.cross-bikers.com

Finland

CMA Finland
CMA Suomi-Finland
Matti Natri Muurarintie 11 A
40520 Jyväskylä Finland
+358407033529
E-mail: mnatri@gmail.com

Gospel Riders
President
Tapio Kyllönen
Isännänpiha 1, 02940 Espoo, Finland
tel: +358 400 262 016
tapio.kyllonen@gospelriders.fi
www.gospelriders.fi

God's Squad Christian Motorcycle Club
President Isak Westerlund
Hemskogsgränden 4E
65610 Korsholm
+358445178483
www.finland@gscmc.com

JESUS IS LORD
Antti Heiskanen
Phone: 358 15-611633, 358 50 3779306
antti.arja.heiskanen@luukku.com

Preacher MC
c/o Toni Mäkelä
Hakolantie 25, 41920 KINTAUS
Toni Mäkelä, president@preachermc.net
www.preachermc.net

France

ROUTE 777
Laurent Baudoin
Pasteur Motard
laurent@route-777.org

Bikers for Christ
Thierry Rougeot
Email: bfc.mp46@sfr.fr
www.bikersforchrist-fr46.com

Les Fils du Tonnerre (Association de Motards Chrétiens)
1 bis, rue Saint Hubery
34430 Saint Jean de Védas
Tél: (+33) 0467470108 / 0676505015
mail: canet.florence@club-internet.fr

JESUS BIKERS MM
Mission motarde
Dominique ROMERO
jesusbikers@gmail.com
www.jesusbikers.org

Christian Motorcyclists Associations (CMA) France
Bellanger Jérôme
17 allée Joachin du Bellay
La Chapelle Rousselin 49120
Cma-France@live.fr
Tel : 0241557802

The Way MM
Président Jean-Marc Fries
Vice président: Eschbach Bernard
2 rue Steingasse – 68210 Fulleren
Tel 00.33.680.30.01.47
mail: frisous@numeo.fr

Objectif Terre Promise MM
Richard et Pascale Gayon
Langon – France
+33 (0) 623149273

Germany

AKTION BLAUER PUNKT
Motorradfahrerseelsorge der
Ev. Kirche im Rheinland
Pfr. Ingolf Schulz
Tel.: 0163 / 482 30 22
Mail: abp@kirche-koeln.de
HP: www.aktion-blauer.de

BIBEL BIKER
Christhard Jahrling 04421/189722
www.Bibel-biker.de

Bikers for Christ
Chapter Black Forest
Chapter Elder Sven Imhoff
Hauffstr. 32, 75305 Neuenbürg
01758267147
bfcgermany@web.de
www.bikersforchrist.org

BIKERs CHURCH Westfalen
Im Ev. Kirchenkreis
Lüdenscheid-Plettenberg
Klaus Reuber
Wilhelm Busch Str. 3, 58509 Lüdenscheid
Tel: 02351-6789937, Fax: 02351-981509
E-mail: kdreuber@web.de
www.motor-pastor.de

Bikers Helpline
Pastor Holger Janke
Geschäftsstelle
Försterweg 14, 22525 Hamburg
Tel: 040 / 55503845, Mobil: 0180 / 44 33 333
Fax: 040 / 55503846
eMail: holgerjanke@gmx.de

Botschafter
Mission unter Rockern und Bikern
Papa Lu, Sandgrubenweg 1
D-82205 Gilching
Tel: 08105 378943
Fax: 08105 399097
papalumusik@yahoo.de

BUGC – Biker Under Gods Command
Langestr. 55, 89180 Berghülen-Bühlenhausen
Tel: 0179-4847872
E-mail: info@bugc.de
www.bugc.de

C-Biker Bodensee Oberschwaben
Winfried Sieber
Am Berghof 53, 88630 Pfullendorf
07552 / 50 40
www.c-biker.de, info@c-biker.de

Christ und Motorrad - Berlin
Oliver Kalkow
Lerchenweg 57
D-12109 Berlin
Tel.: +49 (0)30 7056744
Mobil: +49 (0)179 5103501
o.kalkow@web.de
www.christ-und-motorrad.de

Christlicher Bikerstammtisch Allgäu
Jürgen SCHORSCH
Schmid-von-Leubas-Straße 5
87437 Kempten
Tel. 0831 / 76109
E-Mail: feg-biker@gmx.de
http:/biker.feg-kempten.de

Christian Motorcyclists Association e.V. Germany
National President
Hans-Jürgen Neuschäfer
hans-juergen@cma-germany.de
Tel.: +49 (0)6452-1022
Mobil: +49 (0)173-3741410
www.cma-germany.de

Christliche Motorradfahrer Wuppertal
Corinna und Stefan Greggersen
Heidter Str. 20
D-42369 Wuppertal
Tel: 0202 / 4605039
eMail: csgreggersen@t-online.de

Christliche Motorradfreunde Osterfeld
Elsbeth Hägebarth ,Lipperheidstrasse 35
46047 Oberhausen
Tel:017690760425 www.cm-o.de

CMG - Königssteele
Kaiser-Wilhelm-Str. 39
D-45276 Essen
www.cmg-koenigssteele.de
Folker Boehl, Tel.: 0201-516503
Bodo Gierke, Tel.: 0201-501815
Heiner Mausehund, Tel.: 0201-5147651

CMS e.V. (Christliche Motorradf. Sachsen)
Roberto Jahn,
Schulweg 1, D-09496 Marienberg
Tel.: 0049/03735/668762
Fax.: 0049/03735/668763
Fkt.: 0049/0172/6237726
roberto_jahn@web.de, www.bikerpost.de

C.u.M. (Christen unter Motorradfahrer/-innen) im ELOPS
Verwaltung: Walter Hank
Südring 5, D-91438 Bad Windsheim
Tel : 09841 / 40 18 44
info@elops de, www elops de

CVJM Motorradfahrer in
Velbert-Neviges (Ortsgruppe)
Detlev Frankhöfer
Deilbachstr.: 287, 42553 Velbert
Tel. 02052 / 82043 Fax 02052 / 962678
motorradfahrer@cvjm-neviges.de
www.cvjm-motorradfahrer.de

E.C.M. NOMAD
European Christian Motorcyclists NOMAD
secretary@ecmn-international.org
0176/21913094
www.ecmn-international.org

EC-MOT
Christian Kimmich
Sonnhalde 4, 72290 Loßburg
Tel: 07446-629 96 25
EC-MOT@swdec.de www.EC-MOT.de

EC Motorradfahrer Siegerland
Paul Wagner, Gubener Str.2, 57072 Siegen
Tel: 0271/3180802, Fax: 0271/3175713

Flying Angels
Haedenkampstraße 30
H.-Jürgen Funke Tel. 0177-2778554
gza.funke@arcor.de
Siggi Rüsing, Tel. 017703257710
hv_ruesing@web.de
D - 45143 Essen - Altendorf
www.flyingangels-essen.de

Holy Riders MC Germany
Tel.: 0163 / 80 2000 4
E-Mail: info@holyriders.de
Regionale Kontakte in ganz Deutschland:
www.holyriders.de

God's Squad CMC Germany
Email: germany@gscmc.com
www.gscma.com

In Nomine Patris MC Nomads
President: Wolle Schulten
Tel: +49 160/91937601
Email: innominepatris_mc@freenet.de

JESUSPEOPLE
Riding for God
Motorcycle Ministries
Joe und Konni Schwarz
Phone:+49 (0) 4171-89362
Mobil :+49 (0) 160-5242968
wischbohn777@web.de
www.jesuspeople.eu

JESUS FAMILY – HOLY BIKERS
Mondo Kornelius Novak
Tel: +491722348968
novak.kor@gmail.com

LION OF JUDAH MM
Lion of Judah e.V.
Postfach 1355
D-71072 Herenberg
e-mail: bernd@lion-of-judah.eu
www.lion-of-judah.es

Messengers Germany
Günther und Edeltraud Schleimer
http://www messengers-mc.de
E-Mail: presi@messengers-mc.de

MOGO Hamburg
in der Nordelbischen Kirche
Königsstraße 54
22767 Hamburg
fon 0049-(0)40-306201130
fax 0049-(0)40-306201139
mob 0049-(0)-160-90628813
Bernd Lohmann, Geschäftsführer
bernd.lohmann@mogo.de
Erich Faehling, Pastor
erich.faehling@mogo.de

MoGo-Berkheim
Waldstrasse 57
D 73734 Esslingen-Berkheim
Tel: 0711-3451256
info@mogo-berkheim.de
www.mogo-berkheim.de

Motorradfahrer im CVJM
Westbund, Jürgen Vogels
Zirrer Str. 2, 51674 Wiehl
+49 2262 92986 j.vogels@cvjm-westbund.de

MOGO-Team
Axel Daub und Jens Uwe Schäfer
Mail: feedback@mogo-team.de
Web: www.mogo-team.de

SRS e. V.
srsmotorrad, Michael Herterich
Hofhaltung 9, 97505 Geldersheim
Tel.: 09721 / 3709 047
email: srsmotorrad@srsonline.de

Tribe of Judah
Motorcycle Ministries
eMail: toj.germany@gmx.de
Tel. 01601418502

Verband Christlicher Motorradfahrer (VCM)
Pfr. Thorsten Heinrich
Pfarrgartenstr. 12, D 565719 Hofheim
www.vcm-ffm.de info@vcm-ffm.de

Holland

Api Injil MM
Secretary: Piet Oraile
Email: sec@apiinjil-mm.com
Tel: +31 643521088
www.apiinjil-mm.com

Christelijke Motorrijders
Vereniging
cmv.op.weg@iname.com
www.geocities.com/cmv-op-weg/

CMA The Netherlands
Postbus 6024, 1780 KA Den Helder
Tel. +31 527-261349
GSM +31 6 25073618
info@cma-nl.org, www.cma-nl.org

Bikers For Christ Nederland
Administrator Erik Naberman
Harmenskampstraat 13
7065 BC Sinderen
+31(0)645830502
www.bikersforchrist.nl

God's Squad CMC (established 1972)
(Supporters)
europe@gscmc.com
www.gscmc.com

Ireland

CHRISTIAN MOTORCYCLISTS ASSOCIATION of IRELAND
Web: www.cmaireland.ie
Email: cmaireland@gmail.com
Phone Mobile: 00353 868057982
(c.m.a. line)
Post c/o C.M.A. Secetuary / IRL.
39, Shelerin Road, Clonsilla Village,
Dublin 15. EIRE

UNCHAINED GANG MOTORCYCLE MINISTRIES Ireland
corky_unchained@yahoo.ie
Phone: 00353 5991 32453
Phone: 00353 8514 15981
Post: Ger Corcoran,
12 Broklawns, Pollerton Carlow, Ireland

Iceland

TRÚBODAR
Ægisgrund 18
210 Gardabær
Ísland
Tel: +354 5658856 Mobil: +354 8245272
trubodar@trubodar.com
www.trubodar.com

Italy

Christian Motorcyclists Associations
Massimiliano"Mattyo" Di Mattia
Via Pescasseroli,
3-66100 Chieti Scalo (CH)
mattyo@email.it
tel. 0039/3289771456

Latvija

Christian Motorcyclists Association (CMA) Latvia
+371 28623626
info@cmalatvia.lv
www.cmalatvia.lv

Lithuania

Bikers for Christ
Andreij Pavliuk
info@bikersforchrist.lt
www.bikersforchrist.lt

God's Squad CMC Lithuania
lithuania@gscmc.com
www.gscmc.com

Norway

CONQUEST MC
Stavanger, Randabergveien 302,
4070 Randaberg
E-mail: conquestmckrs@gmail.com
www.conquestmc.no

Crossmembers MC
post@crossmembers.no
www.crossmembers.no

Disciples Motorcycle Ministries Norway
Avdelinger i Kristiansand og Skien, adresse:
postboks 1178 4683 Søgne. Norway,
tlf: +4741245789, Facebook: Support
Disciples Motorcycle Ministries

HOLY RIDERS MC
President Harald Vatne
Modalveien 8,
N-3215 Sandefjord
info@holyriders.no
www.holyriders.no

God's Squad CMC Norway
The Secretary
GSCMC NORWAY
PO Box 6831401 Ski, Norway
Email: norway@gscmc.com
Web: www.norway.gscmc.com

The Salvation Riders MC Norway
Frelsesarmeen
Postboks 105, 4302 Sandnes
President: Thorgny Magnar Omdal
president@the-salvation-riders-mc.com
www.the-salvation-riders-mc.com

PILGRIMS MC MILLENNIUM
Boks 7, 2092 Minnesund
NORWAY
pilgrims@pilgrims-mc.com
Tel: +47 957 16 468

SHELTER MC ROMERIKE - Oslo
Postboks 199, 2021 Skedsmokorset
Clubhouse adress:
Arteid gård
2040 Kløfta
Franck+47 90773205
franck@sheltermc.com
www.sheltermc.com

Poland

BOANERGES
President : Piotr Freza, frpiotr@wp.pl
+48 (663)224393
secretary: Zbigniew Jastrząb
secretary@boanerges.pl
www.boanerges.pl
tel: +48(661)397759

Portugal

CMA
3 chapters: Lisbon, Alentejo and Algarve
Eddie Fernandes (Pastor and President)
Rua São José 178,-A (Cave)
Fontaínhas, 2750-134 Cascais
Tel: 00351 214836590 or 919319683
eddiejfernandes@gmail.com
www.cmaportugal.com

Russia

Holy Riders MC Russia
(Мос.Обл. г. Жуковский) tel: +7-917-536-90-15. Vladimir (Патрон) (Москва, city Moscow) tel: +7-916-498-47-79. Aleksandr (Дьякон) (Мос.Обл. р-он Пирогово) tel: +7-925-010-10-51. Aleksandr (Саньтяго) (Москва, city Moscow)
tel: +7-909-211-0-115. Aleksandr
E-mail: capt'13@blackforest.org.ru
E-mail: info@holyriders.msk.ru
г. Новосибирск holyriders@ya.ru
Старов Петр Андреевич Tel: 8-923-145-63-78 ICQ: 472-171-930 Skype: starovpetr

Disciples MM Crimea
http://www.disciplesmm.com/
disciplesmm@yandex.ru

Serbia

CMA Serbia
Ivan Kalabric, Kace Dejanovic 34
21000 Novi Sad, +381644881230
ivankalabric@hotmail.com

Spain

CMA AGUILAS DE JESUCRISTO - C.M.A.
Asociacion Motociclista Cristiana
Antonio Rosado Garrido
Telefonos: (+34) 956876119 - 637906274
aguilasdeJesucristo@hotmail.com
moteroconcristo@hotmail.com
www.myspace.com/cmaspain

COVERED BACKS MM
Carlos Laborda (Pastor and President)
+34 653 940 834
Madrid - Barcelona - Palma de Mallorca - Palencia (Espana) info@coveredbacks.com
www.coveredbacks.com

Gospel Riders
President: Juan Gancia Martinez
E-mail: juan@yosamotor.com
Tel:+34(0)952290793

Sweden

Believer MC
c/o Frick, Länsmansvägen 1, 918 32 Sävar
Tel: +46(0)706 96 69 67
www.believermc.se
mail@believermc.se

CROSSROAD MC
c/o Bergström
Norrgårdsvägen 2A, 585 62 Linghem
Lasse tel: +46(0)70 546 19 85
Mail: info@crossroad-mc.se
Hemsida: www.crossroad-mc.se

Cruisers For Life
Lena Sundbom /President
Kontakt: +46(0)735 09 75 40
cruisersforlife@hotmail.com
www.cruisersforlife.se

Happiness mcc
Daniel Karlsson
Storgatan 30, 33033 Hillerstorp
Tel: +46 (0) 370 - 22633
Mobil: +46 (0) 70 - 5372633
www.happinessmcc.com

Heavens Bikers
Phone: Jan-Erik: +46(0)70 5305098
Clarence: +46 (0) 70 - 9467901
www.heavensbikers.nu
E-mail: input@heavensbikers.nu

Holy Riders Dalarna
+46 243-255 119, +46 73-0369 522
dalarna@holyriders.no
www.holyriders.no

Holy Riders Skåne
Avdelningsledare Skåne
Andreas Rangvén
0451-81899, 070-7447662
www.holyriders.se
skane@holyriders.se

HOLY RIDERS MC Småland
Avdelningsledare:
Göran Linder
+46(0)380-371346
+46(0)705-137013
www.holyriders.se
smaland@holyriders.no

ICHTHYS MC-KLUBB
Pauli Pyhälä
Norrlångträsk 133
934 95 Kåge
Tel: +46 (0) 910 - 94079
E-mail: britt.pyhala@telia.com

ICHTHYS MC-KLUBB
Sven-Erik Hällgren
Sunnanågatan 38
931 64 Skellefteå
0910-200 366, 070-536 35 05
seh@skemail.se

JESUS MY LORD
Motorklubb-Evangelisationsnätverk
Per Adeström, ordf.
adestrom@jesusmylord.se
www.jesusmylord.se

KNIGHTS OF HEAVEN MC
Kronoberg
Morgan Areschoug
Mob: 070-5377838
president@knightsofheaven.se
www.nightsofheaven,se

Disciples M/M
Mobil 076-2333889
info@disciples.nu
www.disciples.nu

MCK Freedom
Klintorp, S-610 21 Norsholm
Tel. +4611-54445
info@freedom.nu www.freedom.nu

NETWORK MCK
Karlsro Värsta 105
715 94 Odensbacken
info@networkmck.se www.networkmck.se

SKYRIDERS
C/o Laudinger, Träkilsg 71
41678 GÖTEBORG
Mob: 0739-346988
www.skyriders-fc.se
info@skyriders-fc.se

Street Church Bikers
Box 99, 201 20 Malmö
Tel: 0709-314121
www.streetchurch.se

Street Gospel MC Orust-Tjörn
Orust: Gösta Alexandersson 0703-04 14 07
Tjörn: Kenneth Larsson 0768-95 89 71
streetgospelmc@gmail.com

TYFRI MC
TYFRI MC c/o Anders Ottosson
Movägen 7, 163 47 Spånga
info@tyfrimc.se
www.tyfrimc.se

The Salvation Riders MC Sweden
Vice president Leena-Karie Nilsson
Tel. 08-53 19 17 61
Mobil 0704-67 59 30
leena-karie@telia.com
www.salvationriders.se

Tribe of Judah MM
Chapter Sweden
Box 78, 576 22 Sävsjö
telefon 070-3814777
e-post info@tribeofjudah.se
www.tribeofjudah.com

Switzerland

Cristian Motorcyclists Ticino
Paolillo Francesco
Strada Regina 4
6934 Bioggio
motociclisticristiani.ticino@gmail.com
Facebook: Cristian Motorcyclists Ticino

E.C.M. Area Süd
Amsler Richard - Karl
Rütistrasse 33
8636 Wald ZH, Schweiz
www.ecm-area-sued.ch
mutz@ecm-area-sued.ch

Motoclub La Colombe
c/o Patrice Meylan
Rue de l'Eglise 6, 1410 Correvon
p.meylan@bluewin.ch
http://www.mclacolombe.ch

JESUS WINGS
Richard Häfliger
Meisenweg 34-b

CH-4528 Zuchwil, SO
Switzerland
Mobile: +41 78 842 04 02

Mail: richi.haefi.j.wings@livenet.ch

Web: Jesus-Wings.ch

DISCIPLES OF CHRIST
Hans-Peter Gehrig
Schlössliweg 3
3400 Burgdorf
Phone: +410344220825
Mobil: +4107935291 42
E-mail: schaempu@d-o-c.ch
www.d-o-c.ch

Suisse Francophone
Serge Hänzi, serge@d-o-c.ch
+41 076 367 60 40, www.d-o-c.ch

GOSPELRIDERS
Thom Hächler, President
Sonnenrain 3
5504 Othmarsingen
Mobile: +41 (0) 76 425 04 63
Mail: info@gospelriders.ch
Mail President: thom7@gospelriders.ch
www.gospelriders.ch

Ukraine

God's Squad CMC
God's Squad CMC, Vova@gscmc.com

Warriors of the Wind MC
http://wowmc.com.ua/

Holy Riders MC
г.Харьков prist@bk.ru
Падун Геннадий (Prist) +380505849285
Skype genprist

United Kingdom

Bikers for Christ
bfcintlhq@hotmail.com
www.bikersforchrist.eu

Christian Motorcyclists Association
National Chairman Mike FITTON
CMA (UK),
PO BOX 8155,
Loughborough,
LE11 9AR
Free Telephone: 0800 015 4479
Email: cma-admin@bike.org.uk
Website: www.bike.org.uk

Fellowship of Christian Motorcyclists
Ric Pirson, 78 Sycamore Avenue,
Evesham, Worcestershire,
WR11 1YE, United Kingdom
Rpirson@aol.com
www.fcm-bikers.org.uk

God's Squad CMC United Kingdom (Mother Chapter – Northern Hemisphere)
The Secretary
GSCMC UNITED KINGDOM
PO Box 437 READING RG 30 3 DF
unitedkingdom@gscmc.com
www.godssquad.org.uk

KNIGHTS OF ANTIOCH
www.knightsofantioch.co.uk/

Tribe of Judah
Motorcycle Ministries
TOJMM HQ UK/Chapter Ireland
E-mail: tribeofjudah@nireland.com
TOJMM England

The Salvation Riders MC chapter UK
president: Ian Walford
www.the-salvation-riders-mc.org

БИБЛИЯ ЗА НАРОДИТЕ

Работим в много страни в Европа съвместно с християнски организации, Библейски дружества и църкви. Вярваме, че Божието слово е за всички. То изгражда основата на нашия живот, сигурност и надежда за бъдещето. През последните десет години сме публикували стотици хиляди бройки от Новия Завет на много езици. Повечето Нови Завети, които изготвяме, съдържат текст на Новия Завет и допълнително 128 цветни страници със свидетелства, интервюта, изказвания, писмени молитви и друга информация.

Новите Завети биват добре приемани сред целевите групи, които се опитваме да достигнем с Божието слово. Тези различни издания на Новия Завет бяха отразени и в медиите. Примерите включват Уличен Нов Завет, Новият Завет за тийнейджъри, Новият Завет за мотоциклетисти, който издадохме на седемнадесет езика, Новият Завет за шофьори на камион, специалният Нов Завет за бизнесмени и Новият Завет за жени.

Във всеки нов проект за Новия Завет ние се стремим да представим най-съдържателните свидетелства и интервюта, както и да постигнем максимално качество на оформлението и размерите на изданието.

За нас това е един конструктивен подход за представяне на най-стойностното нещо, което притежаваме – Божието слово.

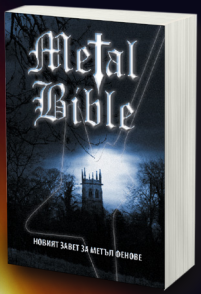

Може да поръчате Нови Звети на:
www.bible-for-the-nations.com
info@Bible-for-the-nations.com

Присъедини се към нас в предизвикателството да достигнеш хората около теб с Божието слово. Ти можеш също така да подкрепиш нашата мисия чрез молитва или спонсорирайки ни за разпространяването на Новите Завети в Европа.
Това е нашата сметка:
IBAN: DE57 4401 0046 0412 6204 62
BIC: PBNKDEFF
Ако имаш някакви въпроси или идеи за други начини, по които бихме могли да достигнем Европа чрез разпространяване на Нови Завети, не се колебай да се свържеш с нас!
info@Bible-for-the-nations.com
Bible for the Nations e.V - Aulkestrasse 28
D-48734 Reken, Germany